

W O O G

E. SALU

TARVITAGE MAJAPIDAMISES!

POLE PAREMAT!

Valmistaja: **A.-S. SIDOL COMPANY**, TALLINN, S o o 29 ♦

LODIX
kingakreem

SIDOL
metalli- ja akna-
puhastaja

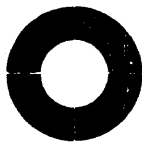
SIGELLA
poonimisvaha,
mopp ja polituur

SOPAL
plekkide kõrval-
damise vedelik

O. LEMM'i vorstivabriku kauplus **Turukaubamajas S,**

==== **kõnetraat 459-77.** ====

Soovitab oma vabriku saadusi:

Igasuguseid keedu- ja suitsu-
vorste, suitsusinke, ribisid.

Igasuguseid kalakonserve.

Hinnad mõõdukad.

==== **Jällemüüjatele protsendid.**

Tahate oma raha paigutada kindlasse kohta, siis ostke
LUTHER'i mööblit!

Meie mööbel eri-
neb kõrgeväär-
tusliku töö ja
materjali hea-
duse poolest.

Meie mööbli ostmine ei ole mitte kulu, vaid sisseseadesse paigutatud kapital, sest Teie ei omanda mitte hooaja artikleid, vaid asju, mida Teie oma eluaeg tarvitate ja mis Teile kestvalt rõõmu valmistavad. Maitserikkalt ja mugavalt sisseseatud kodu on kultuurilise edu tunnusmärk.

A.=S. A. M. LUTHER
Müügikoht Tallinnas: Vana Posti tän. nr. 9.
Kõnetraat 446 - 16.

Eesti Seemnevilja

Ühisus

Soovitab
sügiseks
istutamiseks.

Kõiksugu
viljapuid,
marjapõõsaid,
ilupuid,
maasikataimi j. n. e.

Suures valikus
VALMIS RIIDED esimese klassi
töö.

KARUSNAHAD igat
seltsi

— Hinnad mõõdukad. —

K/M. S. KARSCHENSTEIN
Harju 23.

Igaüks, kes tuleb selle kuulutusega, saab
10% hinnaalanduse.

Külastage

hotelli

Du Nord

Rataskaevu t. 3.

Telef. 433-45.

O-ü. Tallinna külmutushoone

Tallinn, U.-Sadama tän. 2, telefon 301-74.

Võtab hoiale piiramata arvul iga-
sugu ruttu rikkiminevaid kaupu.

Mehaaniline puutööstuse O-ü.

A. FLEMING & Ko.

Tallinn, Tina tänav 19.
Tel. 308-26.

Vabrik on varustatud moodsaimate masina-
tega ja omab täieliku aurukuivatise, mille
tõttu vabriku saadused erinevad töös puhtuse
ja korralikkusega ning on valmistatud kuivast
materjalist.

Ehitus-tisleri osakond:

a) aknad, ukсед, trepid, käsipuud,
paneelid j. n. e. b) tammeparkett
massiivne ja liimitud, pöranda
tammeliistud ja friisid.

Mööbli-tisleri ja sadulsepa osakond:

Kunst-stiilne ja harilik mööbel.
Olemas ladus stiilne tammepuust
söögitoa sissesead, tugitoolid,
voodid, kapid j. n. e.

Metsaeksport äri

Meier Judeikin

o s t a b

piiramata arvul kasvavat
metsa, palke ja eksport laudu
ja

m ü ü b

soodsate hindadega
kuivi ehitusmaterjale

Võrus — Vabriku tän. 6, tel. 89

Tallinnas — Uus Sadama 11,
kõnetr. 428-09.

Tapal — kõnetr. 6.

Mustvees — kõnetr. 15.

Põlva raudtee jaamas — kõnetr. 4-e.

Soovitame

võistlemata headuses kodumaa
veine, nagu:

Portvein,
Madeira,
Sherry,
Tokayer,
Malaga,
Parsak,
Kirsivein,
Vahuveinid
ja palju teisi sorte

Põhja marjaveini tööstus

NARVAS, Viru tän. 15, tel. 88.

Uudis!

Uus leidus!

ALUMINOL

alumiiniumi, emalje, pleki j. n. e.
külmalt jootmise aine.

Parandatud asjad kannatavad täiesti keetmist.

Esindaja:

K. REINMANN, Tallinn, S. Tartu m. 13.

Soovitan:

Prille, näpitsaid, lornette jne.

arstitähe järele ZEISS PUNKTAL ja teiste paremate firmade klaasidega. Uuesti sisse seatud töökoda valmistab häid töid. Parandused saavad kiiresti ja hästi tehtud.

Valmistan:

Kõik peenmehaanika ja treimise tööde;

parandan päevapildi-aparaate, binokleid, baromeetreid, geodeetilisi

instrumente, täitesulepäid jne. Rae-koja pl. 12. **A. SCHIEFNER**, koja pl. 12.

Mehaanika töökoda

„Autogeen”

Lai t. 21. Telef. 438-77.

Joh. TATSI.

Töö kiire ja hinnad mõõdukad.

Taimevõitööstus

Eesti kokovar

Tallinnas. Volta tän. nr. 3.

Tel. 439-53.

Ostke kõrges headuses

taimevõid

„ASTA”

Linoleumi suurim valik
Eestis

S. KULL

Tallinn, Vana Posti t. 8.

Fajangs ja schamott tööstus

Peeter Matz

Tehas Koplis

Juhatus Tallinn
 Kreuzvaldi t. 11—2. Telef. 300-97.

Müüb:

sahamott kive, tulekindlaid
 keedupotte, fajangs nõusid,
 ahjupotte glasuuritud ja
 glasuurimata, mitmes värvis
 schamott savi, ahjukive jne.

G. Birk'i

auruvärvimise ja keemilise
 puhastuse tööstus,

Maakri tän. 23. Telefon 309-18.

Vastuvõtmise ja väljaandmise koht

Raekoja platsil 13 (ohvitseride
 kasiino kõrval). — Telefon 429-28.

⊙

Ülikondade, palltute j. n. e.
 pressimine ja riide deka-
 teerimine ühe päeva jooksul

⊙

Tööhinnad alandatud

Tallinna Gaasivabrik

Kes oma aega hindab, kes
 edasi püüab, kes ilmaaeg-
 set tööd ei tee, **tarvita**
majapidamises

GAASI

Gaasiga keetmine toob perenaise ametisse rõõmu.

Gaasiga keetmine on odav, puhas, kiire, kerge, hügieeniline
 ja ratsionaalne.

Gaasiga vannilahjud annavad imekiirelt sooja vett, nad väi-
 maldavad väsinud keha silmapilkseltvärskendada ja karastada.

Gaasiga maksab:

1 liiter vett 5 minuti jooksul keema ajada . . .	0,6—0,7senti
5 inimese lõuna valmistamine 4 roast	7 senti
Koogi küpsetamine tunni aja jooksul	6—8 senti
10 liitrit loputusvett 35°	1,6 senti
Soe vann (150 liitrit — 35°) 15 minuti jooksul	24 senti
Triikimine 1 tunni vältel	3,5 senti

Veenduge — muretsge endale gaasiaparaadid — gaas tasub end tuhandekordsett.

Moodne kaheaugu gaasipliit maksab ainult . . . . . Kr. 14.50
 „ üheaugu „ „ „ 7,50
 „ neljaaugu „ „ praehju ja soendusruumiga . „ 170.—

**Nõuanne gaasivabriku
 poolt kõigile tasuta.**

Saatuslik puudel.

Thit Jensen.

7601
Sf. 4969 ✓

Täna pidi praost kodust välja sõitma — pidi tingimata, vaatamata sellele, et tibas vihma ja õhk oli niiske. Heinad aasal nõretasid veest ja pastor Skuli leidis, et taevast oli liig helde. Ometi vaatas ta enne oma noorele naisele, proua Jorunile, kes istus järil ahju suu ees ja hoidis väikest äsja-sündinud Soffiat.

Nii siis ta pidi minema Borgarnsaei. Oli vaja nii mõndagi osta ristseteks ja saata Reykjaviki mõned kutsikirjad. Jah, inimesed, kel tarvitses vaid minna üle tänava tellima endale mis vaja, ei aimanudki, kui mõnus neil oli elada — siin, Islandi talumajades tuli sageli sõita kümnete penikoormate taha naela jahu järele.

Ta suudles proua Jorunit, puutus huultega Soffia väikest paljast jalga, naeris rõõmsasti ja lubas varsti tagasi tulla.

Väljas ootas teda juba sadulas kimmel. Pastor Skuli tõmbas sadula rihma kõvemini kinni ja vaatas ringi. Vihm — kogu päeva muudkui sajab. Üle õue lühikese murugi voolas juba vesi ja aed mõne rabarberipõõsaga oli muutunud nagu sopaauguks.

Sira Skuli tõmbas oma kollase vahariidest mantli hõlmad kokku, surus mütsi tugevamini pähe ja hüppas sadulasse. Kui ta nüüd ratsutaks üle oja kohalt, kus see oli kõige sügavam ja kardetavam, et mitte ratsutada ringi mööda pikka jõekallast, siis võitis sellega aega umbes tunni võrra. Kuid sellega pani ta oma elu kaalule ja ta oli annud Jorunile töötuse seda enam mitte teha. Igatahes oli ta seda enne teinud sageli. Aga Jorun oli Jorun — parem oli

tund aega ringi ratsutada, kui et Jorun pidi mõned minutid olema tema pärast mures.

Nõnda ratsutas siis noor hiiglane-praost nagu viisakas ja sõnakuulelik mammapojuke piki jõekallast kuni madalale ülekäigukohani ning ratsutas tund aega hiljem jälle oma majast mööda, ainult raskemeelselt voolava ojaga nende vahel. Ta nokutas peaga ma-

gamiskambri akende suunas ja kihutas oma kimli edasi nagu lendav kotkas. Pastor Skuli istus hästi sadulas! kindlasti ja raskesti, nagu kokku kasvand oma hobusega, kes teda kandis, ilma et ükski joon kõverduks ta seljal.

Meie noor lüüriline bariton Alfred Porman, kelle suured võimed on lootustandvad, ning kes Itaalias kui ka kodumaal heade arvustuste osaliseks saanud.

* * *
Möödunud olid ammu juba valged ööd — Islandi päevselged ööd oma õrnpehme õhuga. Hakkas juba hämarduma, kui pastor Skuli välja ratsutas Borgarnsaeist. Vihma tibas endiselt. Ta ratsutas mööda Borgist, oma ametvenna elukohast. Ta ei tahtnud minna sisse aega viitma, vaid tõttas koju Joruni ja väikese Soffia juurde, kes lamas Joruni paljal rinna. Ta naeratas endamisi. Ta tahtis minna sisse tasakesi, ootata, nii et naine ei märka, ja üllatada teda voodis, suudeldes huultele — neile huultele, mis olid magades ikka pisut avakil, nii et

võis sisse pista ühe viielise, nagu ta kord oli teda sellega nokkinud, kuni naine viimaks sellest haavus.

Jah, nõnda ta tahtis teha. Jorun ei pidanud midagi teadma ta kojujõudmisest, enne kui ta suudles teda huultele.

Möödusid tunnid. Öö oli kottpime. Ta istus muretult ja ükskõikselt oma kimlil, ilma ühegi vastutustundeta ja loovutatud

igasugusest võimalusest midagi ette võtta — nagu tükk märga pesu, mis on pandud kuhugi nõrguma. Kimmel traavis edasi nagu läbi sügava haua; mõnikord jäi ta seisma ja tammus jalgadel. Pastor Skuli kuulis kui loom kompas oma esimeste jalgadega, nagu pime oma tundeliste sõrmedega; ta kuulis kive koliseses kõrvale veerevat — kive, millele kimmel oli andnud kabjahoobi proovimiseks, kui püsivad nad olid. Siis traavis ta jälle edasi. Skulil ei tulnud hetkekski mõttesse tarvitada ratsutite võimu, seepärast et see oli asjatu; ta tundis enese jõuetuna nagu mutiaugus ja oleks selles lõtvuses ja roidumusea võinud edasi ratsutada aastaid. Ta ei maganud, kuid ei olnud ka ärkvel. Tal ei olnud ühtki soovi, sest ta teadis, et miski ei suutnud kiirendada ta kojujõudmist. Kimmel oli tark nagu inimene ja tegi kõik mis tarvis oli teha.

Õhk riivas õrnasti ratsaniku põski. Pimeduses eristasid ta ööga vilunud silmad mõnikord midagi veel tumedamat, tummalt ja segaselt ülespoole kerkivat — kaljurahnud või mis need võisid olla. Need hiilised temast mööda ja tema neist, ilma et need oleksid suutnud teda virgutada ta lõtvusest uurima, mis need olid või kui kaugel ta üldse juba oli.

Ainult kord liigahtas temas midagi. Pastor Skuli, see hiiglane vikingihammastega, kartis pimeduses nagu kardavad kõik islandlased. See tuli neist paljudest tondilugudest, mida nad kuulasid kogu pikad talved.

Pastor Skuli oli astunud hobuselt, et lasta teda puhata. Ta ise seisis ühel künnal seal kõrval, kuulas vihma kohinat ja tundis, kuis vesi tal igast küljest mööda keha alla voolas. Seal — korraga riivas midagi pehmet, villast ta säärt. Kuidas ta tundis, et see oli villane, seda ta ei teadnud; kuid ta teadis, et see nõnda oli, ja õudusetunne pani virvendama ta nüristunud meelte pealmise pinna.

Järgmisel hetkel teadis pastor Skuli, et see villane olevus oli väike puudel. Ta kuulis teda hobuse jalgade ümber nuuskiivat. Kust puudel tuli siia üksildasse maa-kohta pimedal ööl, seda ta ei mõistnud.

Pastor Skuli istus jälle oma kimlile ja ratsutas edasi — voolava vihma käes kott-pimedal ööl. Kimmel tasandas käiku ja ta sammud muutusid ettevaatlikumaks, nagu ei usaldaks ta enam hästi oma väsinud jalgu, ja nagu teades, et ka nende tundelikkus oli nürinenud tundidepikkusest vahetpidamata pingutusest. Seal nägi pastor Skuli korraga üht tähte vilkuvat ööpimeduses, ja see õhu-

PERENAISED JA ÕMBLEJAD!

Nõudke kõigist kauplustest EESTI NIITI:

EESTI NIIT on valmistatud parimast Egüptuse puuvillast ja võistleb* oma sitkuse ja vastupidavuse poolest kõige paremate väljamaa niitidega.

Päale ÕMBLUSNIIDI valmistab EESTI NIIDIVABRIK veel kõrgeväärtuslist:

Kingsepa niiti,

Hegelduslõnga,

Nöelumislõnga,

Siidiniiti

Traagelniiti,

Märkniiti

mitmesugustes värvides ja jämeduses, kuuekordne ja kolmekordne.
Pidage meeles meie ärrmärke.

VALGE RIST

JA

ÕMBLUSMASIN.

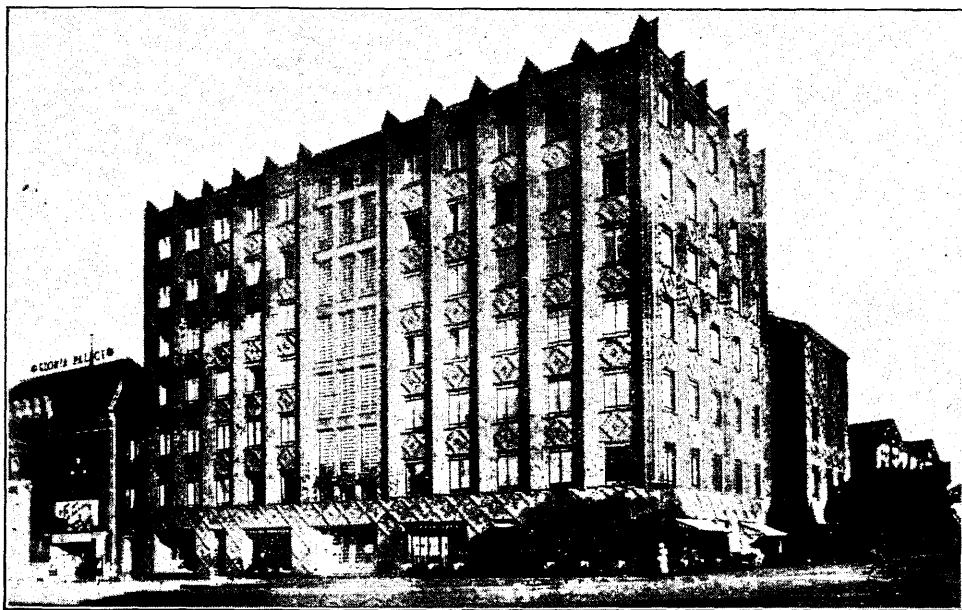
tas ühtlasi ka ühe sädeme ta roidunud hinges. Täht? — ei see oli ju tuluke ta kirikumõisa aknast! Selle tule paistel magas ta naine Jorun lapsukesega rinnal.

Kimmel seisis juba põhjaoja kaldal, sel kardetaval, pehme põhjaga kohal, kust ta enne Skuli abiellumist oli ikka läbi ratsutanud. Ainult see musta maona looklev oja, veel üks varjund tumedam kui öö, lahutas Skulit sellest tulest ja ta naisest Jorunist, kes magas nagu ikka poolavatud huultega, kaks väikest armast hiirehammast puuritud kergesti alumise huule punasesse sammetisse.

Skuli unistes meeltes ärkas naisele antud

Siis tundis pastor Skuli midagi nagu vedelat sammetit oma ümber üles kerkivat. Ta ei tunnud enam niiskust, sest kogu ta keha oli sellega juba läbi imunud. Ta tundis selle vedela sammeti sulinat oma ümber ja kuulis hobuse puristamist. Ta tundis, kuis hobune ujus voogudes ja ta istus nagu kiikudes pehmeil patjadel.

Nad jõudsid juba peaaegu üle ja tuli vilkus endiselt ta silmade ees. Korraga ajas hobune enese püsti, sest ta tundis, et pehme mädapõhi vajus kokku ta esimeste jalgade ümber, mis tundus talle nagu maaluse vaenlase hammustusena, kes ootas all parajat silmapilku. Aga üleshüppe tulemu-

Kinnitusselts EKA uus maja Vabadusplatsil.

töötus, mitte anda oma elu hädaohtu. Aga nüüd, sel marusel ööl — terve tund aega ringi sõita — ja ta oli ju varemmail ajal seda teinud nii sageli . . .

Ja ka kimmel tahtis seda juba iseenesest. See ei olnud teadlik kaalutus, mis lendas läbi ta peaajust, see oli varemaste toimingu loomusunniline jäljendus, otse üle ratsutada. Ta iseseisvus oli ununud ja ta las kis kimlil teha mis ta ise heaks arvas. Üksainuke tõmme valjastest ja hobune oleks ratsutanud jõekallast mööda edasi.

Kuid seda tõmmet ei tulnud.

Harjumusekohaselt tõmbas Skuli jalused üles ja heitis nad ristamisi hobuse kaela ümber, et loom ujudes ei mässiks neisse enese jalgu ja see ei takistaks liikumist; seepeale astus kimmel ettevaatlikult ojasse.

seks oli vaid, et ta vajus järgmisel hetkel veel sügavamale ja siis unustas loom hirmuga oma peremehe hoopis — ta kargas püsti, taandus ja rabeles võitluses oma elu eest. Voolus haaras nad mõlemad oma hõlma. See ei olnud enam sammetist voolus, mis paitas õrnasti, see oli ahne, sopane kuristik, mädasoo, mis püüdis oma salalike hammastega väsinud looma. Viimaks viskus kimmel rabeledes pikali, nagu seda teevad loomad surmahirmus, ja Skuli libises ta seljast, sest tal polnud enam jaluseid toeks, ka ratsutid kiskus loom surmaheitluses tal käest.

Ja nii nad heitlesid nüüd mõlemad surmaheitlust.

Seal nägi Skuli äkki, et puudel ujus temaga kaasa. Tugev voolus kandis ta kar-

vase keha vastu Skuli palet. Skulil tungis see läbi lihast ja luust — ta teadis, see oli surm, kes ujus ta kõrval.

Agaga ta ei tahtnud surra. Ta tüüris hirmuga oma tugeva keha vastu voolust, selle asemel et ainsa pääsevõimalusena lasta seda edasi kanda voolusest. Ja nõnda mattis vahutav oja ta oma hõlma.

Ümbritsetuna udust, lämbudes krampidest, heitis Skuli veel ühe pilgu kalda poole, kust paistis pimedusest meelitav tuluks. Surmasegaduses, kuna voolus kandis teda edasi juba poolteadvusetult, nägi ta veel Joruni sooja rinda ja poolavatud suud.

* * *

Väike Soffia virises tasakesi. Proua Jorun pöördus ümber ja pakkus talle rinda. Agaga Soffia ei igatsenud toitu, vaid ainult asendi muutmist. Oli ta tahtmine täidetud, uinus ta uuesti, väike soe peake ema käsivarrel.

Jorun vaatas kella; see oli juba kahe peal. Skuli pidi muidugi öösel tagasi tulema, kuid igatahes mitte veel nii vara.

Siis uinus proua Jorun peaaegu, teadvusetult kuulates lapse hingamist ja ka välisukse liikumist all. Korraga ajas ta enese voodis istuli ja vahtis ringi suurte, metsikute silmadega, pühkis siis käega suud ja vaatas käeseljale. Käsi oli kuiv. Siis ta tegi seda veel kord, vaatas jälle käele ja pühkis teise käega, kuid kumbki käsi ei olnud märg.

Siis ta karjatas — metsikult, läbilõikavalt. Jooksid kokku tüdrukud ja sulased oma tubadest. Proua Jorun seisis särgal voodi ees ja värises kogu kehast.

„Skuli on uppunud,“ kisendas ta. „Ta on kindlasti uppunud. Ta suudles mind ja ütles mulle jumalaga, kuid ta habe oli märg.“

Ta tahtis tormata välja, kuid teenijad hoidsid teda tagasi, sest mis pidi ta tegema väljas ööpimeduses. Nad lohutasid teda, et see olevat vaid unenägu. Hommikuks pidi pastor Skuli kindlasti olema jälle kodu.

Jorun seisis ja vahtis välja ööpimedusse. Laps nuttis, kuid ta ei kuulnud seda. Ta tundis ikka jälle mehe suudlust oma huultel ja ta märga habet vastu nägu — ja igakord jooksid tal külmavärinad üle keha. Ta nägi teda oma ees, nagu ta oli harjunud teda nägema — suur, sihvakas ja tugev oma truil kimlil, täishabemeline nägu pöördud tuule poole ja iseteadvate silmade rõõmsasti vaadates maailma.

Ja nüüd — nüüd oli ta seal kuskil pilkases pimeduses — surnud? Ta sõrmed pakitsesid — maa seest oleks ta nendega ta välja kaevanud.

* * *

Kimli leidsid nad ruttu, ta lamas kalda ligidal pehmes mudas, kaetud kõntsaga. Ta oli surnud ammugi. Teisele poole kaldale olid lained uhtunud ühe peremeheta koera laiba.

Möödusid mõned päevad, pastor Skulit ei leitud — teda ei leitud enne, kui Thora, vanem teenija, kokkunult tuletas Jorunile meele pastor Skuli unenägu möödunud nädalast. Ta oli näinud unes, et ta kaotas midagi väärtuslikku, mida keegi ei leidnud, kuni tuli sulane Jon, kes leidis selle viimaks.

Proua Jorun pööras oma segased pilgud Jonile ja lausus midagi, ta isegi ei teadnud mida.

Ja Jon leidis Skuli. Ta lamas kuskil jõekäärakul sopis, tardununa ujumisseisangusse, kaetud oma kõva kollase vahariidest mantliga.

Proua Jorunile oli jäänud juba kombeks pühkida suud ja vaadata siis käele . . .

K. A. Rütman & Co.

Keemiaainete Kaubanduse Kontor.

Telegr. aadr.:
Augustus.

Telefon: {Kontor: 302-08.
{Ladu: 456-93.

Tallinn.
Estonia pst. 13-3.

Alaline suur-ladu keemia ainetest:

Seebikivi, söögisooda, kanifool, sooda caltz, glaubersool, pottasch, kloorlubi, kloormagneesium, parafiin, steariin, kroomkali, väävelnatrium, happed, kriit, karbiit, jne.

Varustame kõikisugu keemia tooresainetega tekstiil-, klaasi-, seebi-, paberi-, naha-, põlevkivi-, keemia- ja teisi tööstusi.

Esitus ja ladu Tartus, Aia tän. 26, telefon 10-25.

Londoni rotid.

Hollandi keelest.

Milli astus vanemate majast välja. Niiskevilu novembri õhk ümbritses teda ja sundis käed suruma sügavale mantli tasku.

Mõni minut hiljem istus ta juba taksoautos, mis liikus edasi 50-kilomeetrilise kiirusega. Kuid Milli ei märganudki sõidu kiirust. Ta mõtted keerlesid huvitava uue õhtukleidi ümber, mida ta kandis täna esimest korda.

Kas tal selles kleidis peaks olema menu? Ta lootis, et ta tänasel tantsuõhtul tantsib rohkem oma sõbrannadest.

Uues suures pidusaalis oli õige mugav. Külalisi oli igast rahvusest. Noored daamid tantsisid väsimatult, sest ei olnud puudust huvitavatest meestest: Inglasi, palju ameeriklasi, prantslasi ja nuude rahvuste esindajaid viibis peol. Noori ja vanu, lõbusaid ja igavaid oli nende seas.

Milli tantsis alul noore inglasega, siis temperamentse argentiinlasega, selle järele saleda valgeverelise norralasega, ning siis prantslasega, kreeklasega ja sakslasega. Ta ei mäletanudki enam kõigi rahvuste esindajaid, kellega ta on tantsinud, ja huviga mõt-

les ta: missugusest rahvusest on küll mu järgmine tantsija? itaallane, prantslane? või oma rahvusest?

Järgmine tantsija oli venelane; pikakasvuline kõhn venelane, umbes kolmekümneaastane sõbralikkude hallide silmadega. — „Ta tantsib suurepäraselt“ leidis Milli.

Ta kõneleb ka huvitavalt: ei ütle tühi-seid meelitusi ega mud labast, ta kõne on tõsine ja huvitav. Ta tutvustas end: James Smitt.

Tantsu lõppedes palus ta Millit, et see tuleks temaga laua ääre juttu vestma.

Milli nõustus meeleldi. Joodi whiskeyt limonaadiga; mees jutustas, et on Venemaal sündinud ja kasvanud, kuid elab juba aastaid Londonis. Milli jälle rääkis, et on arsti tütar, ja tema nimi on Milli Perkens, ning et ta töötab laboratooriumis ja õhtuti sageli läheb oma sõbrannadega tantsima, milline lõbustus on nii tore ja tervisele kasulik.

Nad jutustasid teineteisele enda elust. Mees oli juba varem kihlatud olnud tütarlapsel, kes põgenes maalriga. See oli temale raskeks hoobiks, millest ta vist iialgi

**Tule
Elu
Murdvarguse
Klaasi
Kodulooma**

Kindlustused

Soodsamaid tingimusi pakub
igal kindlustusalal Eesti
kõige vanem kindlustusselts

E E K S.

Peakontor:
Tallinnas, Lai 1, omas majas,
tel. 445-07 ja 438-85.

Osakonnad:
Tartus, Rakveres, Valgas;
Viljandis ja Petseris.

ei toibu. See lugu oli ta, elurõõmsa mehe, muutnud kurvameelseks. Ja kui ta mõnikord enda kurvastusest enam kuidagi jagu ei saanud, siis läks ta tantsima — nagu täna õhtul — see pakkus ometi meelelahutust.

Milli kuulas tõsise kaastundega. Kui kahju, et ka tema ei olnud üle elanud mõnda väikest armulugu, millest oleks võinud kõnelda! Kuid tal ei olnud mingit huvitavat selgitada. Ta elu oli nii lihtne: Ta flirtis, tantsis, kuid tõsiselt armunud, — ei, seda ei olnud ta iialgi olnud. Südames mõtles ta: „Sinusse, näed sa, sinusse võiksin pööraselt armuda: Sina oled ainukene!“

Venelane vaikus hetkeks, siis soovitas ta tantsusaalist lahkuda ja vähe väljas jalutada. Milli oli selle ettepanekuga päri.

James arvas.

„Me oleme vististi mõlemad täna kurvameelsed. Peaksime katsuma end veidi lõbustada. Kuidas oleks väikese õhtusõõgiga? Kas läheksime vast Empire'i?“

„Meeleldi.“

Nad läksid.

Venelane kõneles tasakesi paar sõna ülemkelneriga ja see juhtis neid mugavasse nurka, kus nad segamatult võisid kõnelda.

„Või sooviksite pigemini suurde saali tagasi minna, selle inimurru hulka?“

„Oh ei, siin on palju kenam.“ Talle meeldis nii kahekesi vestelda. Noormees meeldis talle. See oli armastus esimesest pilgust.

Noormees tellis šampanjat. Siis valisid nad ühiselt söögid — kõige paremad, mis saada oli, kuid kõik oli väga kallis.

„Ta on vististi väga rikas,“ mõtles Milli, „sest muidu oleks ta ju valinud lihtsama restorani.“

Varsti olid mõlemad ülevas meeleolus. Noormees oli isegi väga lõbus. Ta naljatas Milliga, suudles teda isegi, ning tõendas, et ei suuda enam ilma Millita elada. Ta

kõneles kihlustest, pulmadest, mis kõik kiiresti pidi toimima, sest neil ei olnud ju tarvidust oodata. Milli pidi talle vanduma, et ta teda iialgi ei peta.

Milli vandus.

Ta ei teadnud, kuidas seda tehakse, kuid noormees ütles talle sõnad ette ja Milli kordas neid. Siis suudlesid nad jällegi ja Milli suutis vaevalt oma õnne taluda.

Kuid äkitselt tundis noormees end nõrkevat, ta pea vajus lauale.

„James, kallim, kõnele mis sul on?“

„Ah, ei midagi, see möödub pea.“

Kuid see ei möödunud.

„On sul valud, James?“

Mul on tundmus, nagu lämbuksin ma, ja kõhtu löi kramp.“

„Kas oled ehk söönud midagi, mis sulle kahjulik oli?“

„Võib olla.“

Puuvili ja jäätis, James sa ei oleks tohtinud seda süüa, kui sul nõrk kõht on.

„Muidugi, armsam.“

„Telli midagi sooja.“

James tõusis toolilt.

„Oota mind siin, kallim, toon endale tassi sooja teed.“

„Tee seda.“

„Jumal hoidku, kui ta nüüd tõesti haigeks jääb,“ mõtles Milli. Kui hirmus. Homme räägin sellest emale, isa peab hakkama teda arstima. Kihlatud, kui imelik see on — ja nii ruttu. Armastus esimesest pilgust! Räägitakse, et need olla kõige paremad abielud!

Kuidas meeldib ta emale? Kindlasti on ema oma tütre valikuga rahul. Ema on moodne naine, ta hindab seda, et Milli omale leiba teenib.

Sõbratarid? Küll need kadedusest lõhkevad? Ja pealegi on James rikas. Rikkus on kena, ehk sellega küll õnne osta ei saa. Kuid armastus — esimesest pilgust!

Ehitage

kuivast materjalist!

Seda võimaldab Teile ainult

Tallinna ehitusmaterjali ladu — Tallinn, Hollandi t. 44, tel. 304-53.

Kivimäe ehitusmat. ladu — Nõmme S. Pärnu m. 187/191, tel. 520-67.

Metsatööstus A.-S. Minkov & Pojad

Tallinn, Karu t. nr. 39, tel. 304-53.

Hinnad odavad.

Tingimused soodsad.

Nii unistas Milli ja ootas.

„Kas peaks James . . .“

„Jumal tänatud, sealt ta tuleb ka juba . . .“

Kuid ei, see ei ole James! See on kelner, ta ulatab Millile hõbedasel kandikul paberi.

„Pange see lauale,“ ütles Milli ükskõikselt. „Mis see on?“

„Arve, armuline proua.“

Milli vaatas paberile, kus lõpparvuna seis: 91 krooni.

„Jumal hoidku,“ mõtles ta, „nii palju raha.“ „See kuninglik õhtusöök!“

Kelner ootas ikka veel.

„Palun vaadake, kuhu jäi mu saatja. Ta oli haiglane ja läks klaasi teed jooma. Ma ei suuda kauem oodata.“

Kelner, kui kogenud mees, vaatles kaastundlikult kuid veidi pilkavalt tüdrukut. Mängis ta kommetit, või ei aianud ta midagi? „Kas tunnete seda härrat juba ammu?“ „Ei,“ kostis Milli. „Täna alles tutvusime.“ Kelner kadus, kuid ilmus peagi ülemkelneri saatel.

„Kahjatsen väga, armuline preili,“ ütles see, „kardan, et härra on kadunud. See ei ole esimene kord, et niisugune petis kaob, arvet oma daami tasuda jättes.“

Milli vaatas talle kohkunult. „See on ju võimatu“ hüüdis ta, „ta ei ole ju petis, ta on aumees, heast perekonnast. Meie oleme kihlatud! See on täitsa võimatu!“

Nuuksumine ja pisarate segu saatis neid sõnu.

Ülemkelnar ootas kannatlikult, kuid ei kaotanud noort daami hetkekski silmist. Oodanud umbes pool tundi sõnas ta:

„Kas näete nüüd, preili, et mul oli õigus?“

Milli, väsinud nutust, jaatas.

„Kõige parem oleks, arvas kelner, et

õiendate ise arve ja lähete vaikselt koju. Kas soovite autot?“

„Arve õiendada? Kuid mul pole ju niipalju raha kaasas!“

„Siis on asi halb,“ ütles kelner, „kes maksab siis arve? Te mõistate meid, et meie ei või teile lubada lahkuda, enne kui arve on tasutud.“

Milli mõtles isale. Jah, tema tasuks küll arve, kui Milli talle helistaks, kuid armas Jumal, mis mõtleks isa temast? Milline häbi! „Ja kui mul kedagi ei ole, kes minu eest tasuks, mis siis?“

„Siis teatame loost politseile.“

*

Doktor Perkins ei imestanud sugugi, et talle öösel helistati.

Nii ka nüüd.

„Hallo,“ hüüdis ta. „Hallo, siin doktor Perkins. Kes räägib?“

„Kahju, isa,“ ütles läbi une proua doktor Perkins.

Doktor Perkins jättis oma unes tasakesi norskava abikaasa teadmatusse, et teda seekord nii oivaline haige ootab. Mõne minutiga oli ta valmis ja tõttas hotelli, kus ta oma tütre meeleheitel eest leidis.

Doktor Perkins ei teinud palju sõnu. Vaikides tasus ta arve austrite, shampanja, kaaviari ja muu sarnase eest, mida ta tütre ja James nii ohtralt olid taritanud. Vaikselt saatis ta oma tütrekese autoni.

Vaikides jõudsid nad ka koju.

„Kas oli raske haige, isa?“ küsis abikaasa uniselt.

Elukardetav juhtum, ema.“

„Ja siis . . .?“

„Jõudsin õigel ajal. Ta on päästetud.“ Proua ohkas kergendatult. Doktor samuti.

Kuiva, seisnud ehitus,- tiserimaterjale:

ase, tamme, I s. männi ja kuuse l. jne. ning parketti ja põletispuid

soovitab laualadu **H. Terras & H. Hololey**

Tallinnas, Petrooleumi 4. Telef. 312-03.

Hinnad odavad.

Tingimused soodsad.

Võitja.

Marie Ibele.

„Teie mees petab Teid ühe punajuukse-
lise naisega.

Keegi kel Teist kahju.“

Need sõnad seisid kaardil, mis proua Gitta Gordes leidis lillaga vooderdatud ümbrikust. Kaks-kolm korda luges ta neid ridu, siis rebis ta kaardi tükkideks ja viskas tükid ahju. Ta leidis selle saladusliku kaardi naeruväärse olevat. Kuid nii lihtne ja kerge ei olnud siiski seda kirja unustada. Ta mees oli ju ka viimasel ajal nii muutunud, oli silmanähtavalt närviline, äge ja alati tusane, tuli õige hilja koju ning ei toonud iialgi midagi kaasa. Kuid kas see ei olnudki kõige suuremaks tõenduseks, et ta mees teda siiski ei petnud? Sest just truudusetud mehed hellitavad oma naise, et nad ei aimaks tõtt. Karl ei olnud küll harilik mees, ta tegutses vististi ka niisugusel juhul teisti kui teised mehed.

Kui Karl Gordes lõuna koju tuli, rääkis talle naine kirja sisu ja uuris teda sealjuures teravalt. Kuid mees ei annud ennast millegagi ära.

„Kas tohin seda kaarti näha? Mind huvitab käekiri,“ ütles ta ainult.

„Rebisin ta tükkideks ja viskasin ahju,“ kostis naine ning süütas sigareti, et rahuliseks jääda küsimuste juures, mis ta kavatses mehele esitada.

„Tunned sa siis punajuukselist naist?“ küsis ta. „Armastad sa seda naist? Siis luba mind parem lahkuda, sest mul pole sugugi himu ennast petta lasta.“

Ma ei tunne ühtki punajuukselist naist, seepärast ei või ma ka sind temaga petta,“ kostis mees, tõusis üles ja läks — tema juure, selle punajuukselise naise juure.

„Mu naine teab kõik,“ hüüdis ta juba ukse vahelt.

Siis naeris punajuukseline naine. Mis sellest on, et naine teab nende armastusest?! Ta võib ju ennast naisest vabastada. Kas ei ole ta ise mitte ilusam ja targem? Mis oli see teine naine siis korda saatnud? Teenijaid õpetanud! Kuid ta oli siiki tark küllalt, et mehele mitte oma arvamist avaldada. Karl Gordes mõistis kõik. Ta sai isegi teise mõtetest aru. See oligi see kummaline nende mõlemi vahel, et nad ei vajanud sõnu, vaid ka sõnadeta mõistsid teineteist.

Naine asetas väikese toosikese mehe ette, ning istus ka ise lauda. Pehme Houbigant lõhnaõli lõhn heljus õhus. Nad vestlesid mehega kõigest, mis meest võis huvitada. Oma naiselega ei oleks ta iialgi nii rääkida

võinud. Kuid kas oli ta seda ka iialgi püüdnud teha?

Punasejuukseline naine tõusis toolilt, sirutas end, nii et siidkleit kahises, astus siis mehe kõrvale ja silitas tal pehme sooja, lõhnava käega juukseid:

„Mis ütlesid sa oma naisele, kui ta minu järele päris?“

Vaikis.

Nüüd libises naise käsi ta juustelt.

„Võin seda isegi arvata, mida sa ütlesid,“ seletas ta ärritatud häälel. „Sa salgasid mind muidugi, Karl Gordes. Muidugi salgasid sa! Ükski naine ei ole nii arg, kui teie mehed.“

Nüüd seisis mees ta kõrval.

„Sa eksid, Karl Gordes ei ole arg. Tõestan sulle seda.“

Naine naeris pilkavalt.

„Lasen end naisest lahutada, kui sina minu omaks jääd,“ ütles mees.

Punajuukseline oli hetkeks kui kivistunud. Siis ulatas ta oma puuderdatud käed mehele, kes neid suudles.

„Veel samal tunnil peab ta sind minu seltsis nägema“, ütles mees, ning palus naist temaga Regina kohvikusse tulla, kuhu tema naine oma sõbrannaga tantsima läinud.

Perenaistele.

Makaronivorm tomatiga,

250 g. makarone, vett, soola; 750 g. tomateid, 20 g. võid (Bona): 4 supil. koort, 4 supil. peenendatud peterselli-lehti; 80 g. riivitud juustu, riivsaia. Võiga määratud vormi laotakse keedetud makaronid, kordamööda riivitud juustu, tomatilõikude, hapukoore ja petersellilehtedega. Pealmiseks kihiks jäetakse makaronid, riivitud juust, riivsaia ja mõned tükikesed võid. Küpsetatakse ahjus helepruuniks.

Iluduskreem

Ninon

Imbub ruttu nahasse, ei läigi ja on hea puudrialune.

Rasvaga ja rasvata.

Tuubi hind 35 snt.

Üksi tupp jäädes, valdas teda sügav rahulduse tunne, nii et ta isegi selle üle imestas. See, mida ta teha kavatses, ei olnud ju sugugi nii lihtne. Kuid selleläbi võis ta Clemence'ile näidata, et ta arg ei olnud. Ta ei suutnud enam elada ilma Clemence'ita. Tema läikivad juuksed, ta pehme naer, ta suur tarkus olid teda võlunud. Mis oli tema naine selle kõrval? Harilik, igapäevane naine.

Clemence astus sisse. Ta oli värskest jumestatud, ta huuled veretasid, tumedalt piirasid ripsmed ta halle silmi. Võidurõõmu, sügavat rahuldust maitses Clemence. Viimaks ometi saabus arvetegemise silmapilk selle naisega, keda ta juba nädalaid, kuid vihanud, kadestanud mehe pärast, ta hiilgava seisukoha pärast, ta mugava kodu pärast. Nüüdsest peale ei tarvitsenud tal siis enam pettust mängida selle naise ees.

„Kas suudad mulle andestada?“ küsis Clemence, enne kui nad toast lahkusid. Need vähesed sõnad, iseäranis viis kuidas neid öeldi, olid palju võimsamad väljendamiseks, kui see et naine oleks talle kaela langenud.

Tänaval võttis Karl Gordes auto. Vaikides istusid nad siis. Ainult naise käsi puges tema pihku. Mees surus ta kätt ja mida lähemale nad Regina kohvikule jõudsid, seda vabam, seda kergem meeleolu oli tal. Ootusrikkalt silmitses teda kõrvalt punajuukseline naine; ta kartis veidi. Kas jätkub mehel julgust? Ehk kujuneb asi kohvikus avalikuks tülik. Ta naisest võis ju kõike oodata, võib olla juba sellepärast, et tal sõbranna kaasas oli, kelle juuresolek juba üksi alandavana tundub.

Avatud uksest kostsid rumba helid neile vastu.

Uhkelt astus Karl Gordes oma punapealise saatjaga saali. Naabrilaudadest vaadeldi neid. Karl Gordes ei näinud inimesi ega laudu, ta silmad otsisid tantsijate seast ühte... Nüüd nägi ta oma naist, see vestles just parajasti oma sõbrannaga. Vast

jutustas ta talle hommikusest kaardist. Tema sarnased naised ei suuda ju vaikida.

Clemence kõrval lähenes ta lauale. Gitta sõbranna nägi teda ja tundis ta kohe ära. Ta ehmus ja muutus segaseks, ehk ta küll midagi ei teadnud.

Ta kõneles ja kõneles, et Gitta tähelepanu kõrvalde juhtida.

Nüüd nägi ka Gitta neid. — Ta ei kuulnud enam muusikat. Rahvaga täidetud kohvik tundus talle tühjana, ta tundis, et kohvikus ainult neli inimest viibivad: Tema mees, see punajuukseline naine, ta ise ja sõbranna ta kõrval, kes nii siis ka paratamatult ta õnnetusse pühendataks.

Kahvatul näol, kuid naerdes kargas proua Gitta üles, samm maad temast eemal seisis mees oma punajuukselise kaaslasega.

„Luba, et tutvustan sulle oma täditütart, Bertunist?“ ütles ta rahulikult ilmel sõbrannale. Siis palus ta kelneri veel kaks tooli laua äärde seada.

„Sinu täditütrel ei jätku vististi aega lauda istumiseks,“ ütles Karl Gordes, „ta peab juba kell neljaks juukselõikaja juurde jõudma.“

„Sa pead ruttama, kui juukselõikaja juurde hilineda ei taha,“ ütles ta siis Clemence'ile.

Ja punajuukseline naine mõistis, ta väljus tuikuval sammul näost lumivalge.

Meie

Ostke, toetage kodumaa tööstust.

Lõhnaõlid ja kölniveed:

Chypre, Pompadour, Königslieder, Armanta j.n.e.

Odor hambapasta.

Bouquet, Oriental, Jaapani, Divinia ja Lummekannike puudrid.

Odor cream ja Cold-cream. Küütelakk Email. Huulte- ja kulmupulgad.

Küpsisepulbrid **PRIMA** ja **NOVA** on parimad.

A.-S. ODOR

Jällenägemine.

Saksa keelest.

Julius Kontard tundis igavust. Tema oli arvanud, et Sandau on huvitav supelrand, särav-sinise taeva ja igavese päikesepaistega, ning rohelise kohiseva merega, mille kaldal nii lõbus on puhtal, valgel liival lamada. Kuid kõik oli sootuks teistsuguseks kujunenud. Ta oli vihmavalingu all kohale jõudnud ja nägi oma kõige suuremaks meelehärmaks, et rongiseisukohalt kuni jaamaesiseni umbes 30 sammu vihma käes tuli joosta, teiseks pahanduse põhjuseks oli asjaolu, et ühtegi hotelliautot näha ei olnud, nii et ta jällegi 2 krooni taksiauto peale pidi kulutama. Jõudes hotelli, söimas ta uksehoidjat ning viibis lõpuks oma toas nr. 73 teisel korral.

Tuba nr. 73 oli harilik rõõrastemaja number. Pahemal pool ukse kõrval voodi ja öölaud, akna all laud ja mõned toolid, paremal pool tualettlaud. Kuid see mööbli vaatlemine ei pakkunud ka kauaks vaheldust ja nüüd püüdis härra Kontard muud meelelahutust leida. Ta silmitses valgeks krohvitud lage . . . tõusis üles ja astus peegli ette (peegli ees seismine on teatavasti väga armastatud tegevus, eriti siis, kui midagi teha ei ole) et veenduda selles, milles ta juba varemgi kindel oli, nimelt et ta oli väga ilus ja meeldiv mees ja, et ka teised teda imestada võiksid, otsustas ta öhtusöögile minna.

*

Seal otse vastas — see daam — lihtsalt võluv! Need olid umbes Juliuse mõtted, kui ta väikese laua ääres pahemal pool seina ääres aset võttis. Kahjuks ei olnud see veetlev daam mitte üksi — ta kõrval istus tüse vastik mees. Kellele ei näiks sellistes oludes mees ka mitte vastikuna? Selle vaenulikkuse ja külmuse järele otsustades, mida

naine talle osutas, võis küll arvata, et see on ta mees.

Abielumehed aga olid mõjunud alati Juliusele ergutavalt, nii ka täna. Julius võttis kaardi taskust ja kirjutas sellele paar rida:

Julius Kontrandal on au Teid paluda, et tuleksite kohtamisele parki homme hommikul kell 10. Ta loodab kindlasti, et tulete.

Suudleb Teie kätt.

Ta keeras kaardi kokku väikeseks rulliks; siis tõusis üles ja sammus ukse poole (Kusjuures ta paberirullikese daami läheduses laskis maha langeda.)

Kui ta ukse juures peatudes tagasi vaatas, nägi ta, kuidas daam kinga korraldas.

40 minutit peale kella 10 ajal olid nad juba kõige paremad sõbrad. Nad jalutasid käsi-käes metsas — ja et mitte üleliigseid sõnu teha — Julius veetis kütkestava hommiku. Daami nimi oli Sophie Ferguson, ta oli 23-aastane, väga ilus ja elegantne.

„Tahaksin Teilt veel midagi küsida: ütelge mulle, palun, kes oli too härra, kellega te lauas istusite?“

Kaupade veoks Soome, Soomest ehk Soome kaudu, samuti ka reisuks Soome ehk Soome kaudu.

tarvitage „SOOME“
laevaliini aurikuid.

Finska Angfartycs aktiebolaget

(Finnländische Dampfschiffahrts A. G.)

Helsingfors

Telegr. adr. „FINSKA“

Kõige suurem laevähisus
Soomes.

Hotell Cosmopolite

Kalevankatu (Kalevi tän.) 3. Telef. 258-47.

Soovitab ilusaid tube
möödukate hindadega.

Sealsamas restoraan ja söögisaal.

„See härra? Palun ärge naerge, see oli mu mees!“
Juliuzele valmistas see rõõmu, et ta oli õieti otsustanud.

*

Sophie Ferguson ja Julius Kontard veetsid Sandaus kaks imeilusat nädalat. Meri oli siiski roheline ja taevas oli sinine, kuulati ühiselt muusikat — kuid — mis siiski kõige tähtsam oli, Sophie mees oli täieline idioot; ta ei märganud midagi, ei ähvardanud, ei ta leppis sellega, et oma abikaasat vaid lõunalaual kohtas. Tema naine ja Julius olid olukorraga rahul. Kuid kõigil on ükskord lõpp. Nii jõudis kätte Julius Kontardi viimane puhkuse päev. Kui ta rong juba jaama ees seisis, veel viimasel lahkumise minutil küsis ta:

„Jumala pärast, Sophie! Oleksin peaaegu unustanud kõige tähtsama! Kuidas on sinu Pariisi aadress! Pean sind nägema! Kui mul meelde ei oleks tulnud seda küsida...“

„Kuu tänav 64, armsam... Härra Raoul Fergusonini korter... kella 3 ja 5 vahel ei ole teda iialgi kodu!“

„Täna — nii siis, peatse nägemiseni, Sophie — ja sõida varsti Pariisi!“

„Ja, armsam — nägemiseni! Poolteise minuti pärast oli jaamaesine ta silmist kadunud. Kolm tundi hiljem jõudis ta Pariisi.

Kaks nädalat hiljem arvas Julius paraja aja tulnud olevat härra Raoul Fergusonini külastamiseks. Kuu tänaval 64. Ta riietus erilise hoolega ja helistas kell 1/2 4 uksekella majas nr. 64 Kuu tänaval. Valgepõllega toatüdruk avas ukse: „Kas tohin rääkida pr. Sophie Fergusoniga! Siin on mu kaart ja mõned lilled, prouale!“

„Palun sisse astuda!“

„Täna.“

Saal oli maitsekas ja väljendas rikkust. „Kõik mis Sophie teeb, kõik mis teda ümbritseb on maitsekas,“ mõtles Julius. Alles nüüd hakkas ta nägemisest rõõmu tundma — küll oli Sophie võluv ja...

„Head hommikut, härra! Mida soovite?“
Ta pööras välgikiirelt ümber ja — ei usaldanud omi silmi: Ta nägi oma ees tüsedat hallijuukselist kuid õige meeldivat daami. Sophie Ferguson...? See oli ometi...? See on vististi tema ema... Suudlen Teie kätt, armuline proua: Julius Kontard on minu nimi... „Jah, lugesin juba — ja palju tänu ilusate lilled eest, kuid... tahaksin teada...?“ Ta tänab lilled eest, kuid need on ju tema tütrele määratud...!

Palun vabandust, armuline proua... sooviksin kõnelda teie tütrega...“

„Minu tütreaga? Mul ei ole tütart.“

Julius oli hämmastunud. „Teil ei ole tütart? Palun kuidas on Teie auväärt nimi?“

„Sophie Ferguson?“

„Sophie Ferguson... Kuidas on see võimalik (ega ta kahe nädala jooksul nii vanaks pole läinud)... nimelt kaks nädalat tagasi Sandaus, siis...“

„Ah nii! Sandau! Olite Sandaus?“

„Sandaus? — Jah...!“

„Seal tutvusite daamiga!“

„Daamiga? Jah!“

„Tumedavereline?“

„Tumedavereline!“

„Ilus.“

„... väga ilus!“

„Ta nimetas end Sophie Fergusoniks...“

„Muidugi!“

„... Ühe härra seltsis, kellega ta seal viibis.“

„See sobib!“

„... ja kes ta tõenduse järele oli ta abikaasa...“

„Jah!“

„... ja kes sarnles selle härrale?“

Vana hallipeaga daam näitas üht pilti.

„Jah, armuline proua... see on tõsi! Kuid... kuidas...?“

„Kuidas ma seda pilti võin omada? Teie naerate — see on minu mees. Ja too daam Sandaus, — see oli tema sõbranna, kes teid narris! — Kas mõistate nüüd?“

„Jah... armuline proua, kuid palun veel midagi... kuidas?“

„Kuidas mina seda võisin teada? Asi on iseenesest lihtne: Teie olete nimelt juba kuues, keda see daam on mulle majja saatnud. Nüüd mõistate muidugi?“ — — —

E. Wildtag

**koloniaal-, veini-, õlle
ja tubakakauplus**

Väike Karja t. 9. Tel. 451-67.

Kõrgeväärtuslikud koloniaal- ja
tubakakaubad.

Isabella.

Inglise keelest. Selle jutukese kirjutaja on lihtne sadamatöölaine R. C.

See nimi ja tema kandja värsked näo-
olid laupäeva õhtul ainsamad, mis alev võis
pakkuda ilusat; kõik muu oli räpane ja inetu.
Kuid miks see näo-ke oli ilus vaid laupäeva
õhtul? Ta oleks küll alati ilus võinud olla,
kuid päev-päevalt pühapäevast reedeni kogus
sellele näokesele uulitsatolmu ja pori, kuni
siis reedeõhtune Isabella oli sootuks teine
kui laupäevaõhtune. Enamasti ikka — välja
arvatud need korrad, kus ema juba varakult
läks kõrtsi troosti ja kosutust otsima — ase-
tati Isabella laupäeva õhtul kamina ette suurde
pesuvanni ja nutu peale vaatamata küüriti
teda, kuni määrinud tupp muutus kenaks
värskeks liblikaks. Järgmisel hommikul istus
ta siis jälle oma harilikul kohal maja lävel,
rasvaga määritud leib käes ja mõne tunni
möödukes olid näokene juba jälle määrinud.

Ukse ees istudes jälgis ta teiste laste mängu.

Nii möödusid päevad. Siis tuli midagi
ta ellu, mis muutis kõik ta olemise. Keegi
oli kinkinud talle pildiraamatu, katkirebitud,
vana pildiraamatu. See oli nüüd Isabella
ainuke varandus: veel ialgi ei olnud ta oma-
nud raamatut, ja sellepärast näis see temale
ilusana, hinnalisena. Raamat käes istus ta
nüüd sageli tänaval, rasvaga määritud leib
ettevaatlikult kõrvale pandud, et ta väärtus-
likke lehekülgi ei rikuks. Ta imetles ikka
uuesti iga üksikut lehekülge. Siin oli pilt
pöialpoistest, kes seene ümber tantsisid,
peaaegu nii nagu lapsed tänaval laternaposti
ümber. Seal olid muruneid, ilusad kuld-
lokilised, vikerkaarivärvilistes riietes.

Kuid kõige ilusam oli siiski pilt, mis kujus
imeilusat tütarlast istumas hõbeda ja tae-
vasinist värvi tõllas, millele kuus väikest
valget hobust ette rakendatud. Tüdrukul
oli imeilus kullaga kaunistatud roosa kleit,
mille hermeliin kaunistus ulatas maani.

Oh ja, niisugune tahaks ka Isabella olla.

Ta vaatles arvustavalt enda õhukest, mitme-
suguste suurte ja väikeste augukestega kae-
tud kleidikest. Ialgi varem ei olnud ta enda
välimuse vastu huvi tundnud, kuid nüüd
tahaks ta küll meeleldi sarnledda sellele ilu-
sale tüdrukule seal tõllas. Küll oleks kena,
kui kord ka ise võiks kanda niisuguseid
toremaid riideid ja olla nii ilus ja puhas kui
see tüdruk.

Isabella vaatas üles. Pikkamisi tuli teed
mööda söekaupmees. See oli Isabella hea
sõber. Ka täna naeratas kaupmees talle
vastu, ja ootas, et tüdrukuke talle vastu jook-
seks, et teda siis vankrile tõsta. Kuid ime-
lik! Täna ei tundnud Isabella sõidu vastu
huvi ja ometi oli see muidu üks Tema vä-
hestest rõõmudest. Oma alles hiljuti ilule
ja puhtusele võidetud pilguga nägi ta tolmu
vankril ja raputas eitavalt pead. Ei võinud
end kujutada selle ilusa tüdrukuna istudes
söekoti otsas. Hämmastunud kaupmees jätk-
kas sõitu. Mis oli siis tüdrukul täna?

Isabella hiilis tuppa. Ema keetis pliidi
ees. Tasakesi läks ta veekraani juurde. Var-
vastele tõustes ulatas ta parajasti seebitükki
võtma. Õnneks tilkus kraan, muidu ei oleks

Helsingisse sõitjatele
tähelepanemiseks!

„Torni-hotel“

Helsingis

pakub Teile kõige odavamate hinda-
dega kõige suuremat mugavust. 13-nes
ja 14-nes kord. Kohvik-restoraan
toreda vaatega linnale ja ümbrusele.

Telefon 30-611.

Telegr. „Torni“.

— Schokolaadi-, kompveki- ja biskviiditehas —

R. Klausson,

Tallinn Jahu tän. 5, telef. 441-15.

Suures valikus:

Monpasje-, karamell- ja schokolaadi-
kompvekka, biskiiti ja mitmsuguseid muid
maiustusi.

ta ulatanud kraani lahti keerama. Nii võis ta seepi niisutada ning sellega käeselga pesta. Kuid tagajärjed ei olnud kuigi rahuldavad, must kooruke käe peal muutus ainult hallikaks pudruks; see oli õige inetu. Nüüd hoidis ta mõlemad käed tilkuva kraani all, ning käele tekkisid juba heledad laigud. Nii oli juba palju ilusam; puhtamatel kohtadel oli juba sarnadust pildi peal kujutatud ilusa tüdruku käekesega. Nüüd hõõrus ta ka nagu seebiga; kuid kuidas seepi näolt ära pesta? Ta ei ulatanud näoga kraanini ja rätikut, millega ema teda laupäeva õhtul pesi, ei olnud ka kuskil näha. Nii hõõrus ta siis vägu kätega, kuni arvas, et nüüd peaks ta juba küllalt ilus ja puhas olema. Tasakesi nagu ta tulnud, hiilis ta ka jälle köögist välja tänavale.

Oh oleks juba laupäev, mil ema ise ta puhtaks peseks! Kindlasti pesti seda ilusat tüdrukut igapäev. Kas see tüdruk ka siis nuttis? Vististi mitte. Aga Isabella ei nutaks nüüd enam iialgi.

Korraga näeb ta. Suur uus auto läheb kiiresti ja peatub naabrimaja ees. Väike, kõhn härra väljus sealt ning kadus majja.

„See on dr. Vinne,“ ütles üks lastest; „Brovnide Georgil on leetrid, sellepärast tuleb arst igapäev.“

Lapsed kogusid auto ümber. See oli nii läikivaks poleeritud, et Isabella oleks seal oma näokest võinud vaadelda nagu peeglis. Kuid ta ei näinud enda laigulist nägu, kogu tema tähelepanu kõitsid ukse käeraud ning muu kaunistus, millel mängisid päikesekiired.

Hõbe oli see, päris läikiv hõbe. Ponyd puudusid küll selle tõlla ees, kuid muidu oli see tõld kindlasti sama ilus kui see, mis oli ta pildiraamatus.

Teised lapsed läksid oma mängude juurde tagasi, ainult Isabella seisis veel ikka seal imestusest tardunud. Astelaud hall ja puhas oma hõbedase randiga, sobiks just temale istekohaks. Kas ta ulataks peale istuda? Kordki selles taevasinises, hõbedaga kaunistatud tollas istuda, nagu see ilus tüdruk kplidiraamatus? Hingetu ärritusest ja mures, et ta ehk kuidagi puhta laua võiks ära määrida, istus Isabella astelauale. Nüüd oli ta tõesti nagu too ilus tüdruk pildiraamatus; küll mitte tõlla sees, kuid peaaegu sees ja nüüd võiksid ka ponyd tulla. Ta oli nii õnnelik, et end vähemasti pesnud on.

Doktor väljus majast ja astus autosse teise ukse kaudu; ta ei olnud last näinud. Järgmisel hekel tundis Isabella lauda enda all kõikuvat. Siis hakkas tõld pikkamööda liikuma. Ta pidi end tugevasti ukse vastu

suruma, et astelaual püsida. Ta värises; kuid siis sai ta tasakaalu tagasi ning naeratas. Ta istekoht ei olnud küll väga mugav, kuid ta sõitis siiski taevasinises hõbedaga kaunistatud tollas, täpselt nii kui ilus tüdruk pildiraamatus, ja eeslinna porised räpased tänavad jäid kaugele maha.

Nad käänasid peatänavale ja tõld suurendas sõidukiirust. Siin liikusid nad omnibuste, tänavaraudtee vagunite ning autode vahel, ning doktori auto libises osavalt nende kõikide vahelt läbi.

Väikest tüdrukut astelaual pandi tähele. Inimesed hüüdsid midagi, kuid arst oma kinnises tollas ei kuulnud. Politseinik risttänava kohal nägi imelikku väikest sõitjat, ning teravalt, otse läbilõikavalt kõlas ta vile.

Arst pidurdas ja peatas auto järsult. Kui ta aknast välja vaatas, et näha mis on juhtunud, lamas Isabella mõne meetri kaugusel teel, näoga vastu tänavasillutust.

Kiiresti oli arst ta juures ja tõstis ta peakese üles. Isabella avas silmad. Ta jõudis ainult suure vaevaga rääkida, kusjuures tal verejoad suust purskasid. Kohkunult küsis ta: „Ega ma ometi pole määrinud oma nägu?“ Vaene väike Isabella! Väike liblikas oli juba esimesel lennul muinasjutumaale jõudnud oma lühikese elu lõpule.

A.-S.

„D. MIRVITS & POJAD“

Tartus, Raekoja tän. 6. tel. 3-83.
Kivi tän. 21. tel. 3-84.

Tallinnas, Estonia pst. 13, tel. 226-24.
S. Tartu mnt. 13, tel. 306-81.

SUURIM SUURIM

portsellaan-, fajans-, kristall-,
klaas-, email-, alumiinium-, al-
pakka-, nikkel-, teras-, lambi-,
maja-, köögi-, valgustarv. ja
iluasjade

SUURÄRI EESTIS

Samurai mõrsja.

Jaapani jutt.

Kiri oli oma, ema Päikestkatva pilve ainuke poeg. Ta isa oli kalamees, kel peale väikese paadi, kalapüügi riistade ning kalamehe onnikese, muud varandust ei olnud.

Kuid Kiri seletas: Me oleme rikkamad kui riisiväljade omanikud, sest meile, kalameestele, kuulub suur Biva järv kõige mis temas leidub. Ja Biva järv on ometi suurem kui pealinn Kioto. Tüdrukud pilkasid sageli Kirid ja nimetasid teda Karasaki Kalaprintsiks.

Esimesel aprillil, kui seati kõigi majade katustele või ukse ette bambuse kepid ja majaisa kinnitas nende keppide külge meetri pikkused paberikalad, nii mitu kala kui perekonnas poeglasi, sel päeval oli Kiri kurb, sest nende onnikese katusel oli ainult üks kala, kuna Karasaki kohal sajad kalad, nagu lipud õhus heljusid. Kiri leidis siis oma isamaja kurva olevat, ta peitis end teiste laste eest, sest et ta häbi tundis oma vanemate pärast, kelle ainuke laps ta oli ja kes sellepärast suurel kalapidupäeval bambusekepi otsa, ukse kohale rippuma võisid panna ainult ühe kala, kus ta tuules tasakesi kiikus.

Kiri oli nüüd seitsmeteistkümne aastane ja hakkas abiellumisele mõtlema. Oieti võis ainult kahest tüdrukust jutt olla: üks neist oli väike teemaja tantsijanna kes ei olnud küll enam noor, kuid kellel oli kogutud natuke varandust. Selle neiuga abiellumist soovisid isa ja ema.

Teine neiu oli luulekujutus, teda tundis ainult Kiri üksi. Sellest neiust ta unistas ikka, kui kuulis vihmapiiske onnikese katusele langevat. Keegi neist inimestest, kes Biva järve ääres elasid, ei olnud seda neiu iialgi näinud. Ainult Kiri tundis teda, kuid isegi oma isale ja emale ei kõnelenud ta iial temast.

See oli ühel märtsikuu ööl, kui Kiri

paadis lamas, ta oli just suure võrgu vette visanud ja sõudis aeglaselt peeru valgusel, mis lootsiku ninas põles.

Pilkane pimedus valitses järvel. Kuid järv oli Kirile niisama tuttav, kui tema vanemate toa põrand. Sel ööl ei kohisenud vesi ja ükski kala ei näidanud end. Näis, et järv on sama tühi kaladest, kui taevas pea kohal. Noor kalamees imestas, et ta ühtki teist kalameeste paati ei kohanud ja isegi eemalt ühegi paadi tuld näha ei olnud. Ainult peerg Kiri paadi ninas pragises. Ja aerud liikusid nii ime kergelt kui ei olekski vett. Õudsenä tundus järv korruga Kirile. Ta tõmbas aerud sisse ja ei usaldanud neid enam vette tõugata. Igakord, kui ta võrku veest tõmbas, oli see tühi, isegi kalapoega ega tigukarpi ei leidnud ta seal.

Kiri lamas omas paadis ja kuulatas, kas ei ole kallast ligidal, seal nägi ta eemal iseäralist kuma. Ta tahtis sinna sõita kust valgus paistis, kuid lootsik ei liikunud paigast, ehk ta küll kõigest jõust sõudis.

Nüüd teadis Kiri, et järvenõidus oli tabanud teda ja ta paati. Nõidus, mille ees hirmu tundsid kõik Karasaki elanikud, hoidis

Baldiski m. 42-a. **Betoontoru-tööstus** Varemni t. 29-a.

Telefon 429-87. **O. VAREV** Telefon 462-01.

— TALLINN —

Soovitab odavate hindadega:

tsementtorusid, kaevurõngaid, põllutorusid,
müüri-, õõnsaid-, parkett- ja katusekive,
aiaposte, tsement ja terrazzo hauakaste.

Uus!

Avatud!

Uus!

Nahk-jalanõude osakond.

Hooaja uudised.

Naiste kingadest suurim valik.
Ka kalosse ja botikuid.

„Gentleman“ Viru t. 23.

ta paati paigal ja see kahvatu valgus eemal oli järvenõia nägu.

Tuli paadininas kustus, nagu oleks ta vette langenud. Paat milles Kiri varajasest lapsepõlvest peale oli elanud, mänginud, töötanud, söönud ja maganud, muutus mustaks, nagu järvevesi öösel.

Kiri ei tunnud enam paadiserva. Kas oli nüüd ka tema keha kurja nõia poolt õhuks muutunud? Ta ootas nõia ilmumist, kes suure linnu kujul, kel kaheksakandilised tiivad, või hiiglase näol, kellel pea ei seisa õlgadel, vaid kasvab välja kõhust, sealt, kus teistel inimestel naba on.

„Tervit, Kiri,“ kõlas korraga meeldiv pehme tütarlapse hääl pimedusest. „Miks puudub sul paadininas tuli? Kas võiksid tule põlema süüdata? Minu tulekivi kukkus vette, siis sõudsin sinu paadi suunas, kuid ka sinu tuli kustus. Kiri, magad sa? Ärka ometi ja süüta tuli!“

„Kes sa oled?“ julges Kiri viimaks küsida.

„Süüta tuli, siis näed mind. Sa tunned ju mind hästi, Kiri! Mäletad sa, kus me viimati koos viibisime?“

„Ma ei tunne sind,“ kostis Kiri, ja otsis mälestustes. Seal korraga teadis ta. Kadunud oli meri. Päike paistis heledasti. Ta nägi end lamamas ühe maja esikus. Seda maja tundis ta hästi, ehk ta küll juba kaua seal enam viibinud ei olnud; tema kõrval madalal siidpadjal istus ilus noor tütarlaps ja ütles; „Samurai, tunned sa mind nüüd?“ Ta vaatas tütarlapsele otsa ja otsis oma mälestustes edasi. Kuid ta ei tunnud veel seda tütarlast, ta ei tunnud ka veel maja, ehk ta küll teadis, et see tema oma maja on. Kuid see maja ei olnud ju järve kaldal, see ei olnud ju ka kalamehe onn. See oli suursugu samurai maja, rikka kõrgemast seisusest sõjamehe maja.

Kiri vaatles oma kätt. See ei olnud enam kare kalamehe käsi. Kiri kuulis nagu heliseksid templi kellad. Ta küsis neilt, kes tema kõrval esikus istus: „Mis püha on täna, et kellad helisevad?“

„Täna ei ole püha,“ kostis tüdruk ja punastas.

Kuid templikellad ei vaikinud, ka maa kõlas vastu, ta näis Kirit kutsuvat.

„See on sõda,“ hüüdis Kiri järsku. „Mis sõda see on?“ küsis ta tüdrukult.

Neiu kahvatas ja ta nägu säras valgelt nagu metallipudel, ta kostis: „Ei ole sõda, Kiri.“ Ta kummardas, surus oma põse Kiri kõrva vastu ja pani kääte ta südamele.

Siis vaikis kellade helin. Kiri kuulis vihmapiiske langevat. See oli pehme öine vihm,

Kiri nägi avasilmi, et tüdruk üles tõusis, teenijat kutsus, teda kandetooli tõsta käskis ja ka ise kandetooli astus. Vihmapiisad langesid tasakesi kandetooli laele, see kostis nagu tantsiva naise jalgade tippimine.

Siis seisatasid teenrid. Kiri tõsteti kandetoolist. Ta ei kaitsenud end, ja nägi lahtiste silmadega, et teda paati tõsteti. See oli uhke, suur paat, mis kuulus rikkale samuraile. Kuldse lakiga kaetud maja oli paadi keskel. Suur punane latern põles paadi ninas. Teenrid asetasid ta kuld lakiga kaetud maja põrandale. Ning jälle kuulis Kiri vihmapiiske katusele langevat, nagu tantsiks seal sajad tantsijate jalad. Ta kõrval paadis istus neiu, kelle käed olid põimitud Kiri kaela ümber. Ainult avatud ukse vahelt nägi Kiri, et punane latern kustutati ja jälle põlema süüdati ja ta teadis, et päev oli ja jälle öö. Kuid mitu päeva ja ööd nii möödus, seda ta ei teadnud.

Ikka veel sadas seda imelikku vihma, mis ka siis ei lakanud, kui päike paistis, ka mitte öösel, kui tähed taevas särasid, vaid ainult siis kui neiu surus põse tema põse vastu, vajutas huuled tema huultele ja keeleotsa tema keeleotsale.

Aegamööda aga harjus Kiri vihmaga, see ei võlnud teda enam. Neiu näost luges

Naha, jalanõude ja hobuseriistade kauplus

Nikolai Bõstrov

Tallinn, Veneturg nr. 1.

Nahakaupade suurladu

Kaupmeeskonnale, jällemüüjatele ja tarvitajatele

Müük suurel ja väiksel arvul.

Laos igal ajal.

Tallanahad Grünvaldi, Union ja teistest tehastest.

Pastlanahad kõrgem sort koorega parigitud igas soovitavas paksuses
Hobuseriistad ja rihmad kõrgemas hea-
duses

Saapa pealis- ja voodrinahad
Sadulsepa ja kingsepa tarbed

Kalameeste saapad
Kalosse ja botikuid

A.=S. Globuse-Union

jalanõud suurmüügil tehase hindadega.

ta kohkumist, et ta oli toibunud rammestusest.

Siis küsis Kiri. „Kus viibime praegu?“

Jaapanis, Samurai,“ kostis neiu põiklevalt.

Kaheksa korda kustutati punane latern ja süüdati jälle. Üheksandal päeval küsis ta tüdrukult: „Kus kohal Jaapanis asume praegu?“

„Biva järvel, samurai,“ oli vastus.

„On palju inimesi järvel?“ küsis Kiri.

„Samurai, ainult mina ja sina, sõudjad ning mõned teenijad sinu majas.“

„Kuid kuulsin paljude inimeste häält järvel.“

„Ah, härra, need ei ole inimesed, need on vihmapiskiade jalad, mis müdisevad.“

Kiri vaikis veel kord ühe öö. Kuid kui hommikul kustus punane latern, samuti ka kadus viimane täht taeval, tõusis ta üles ning küsis: Kus kohal asume Biva järvel?“

„Oleme Karasaki lähedal, isand,“ kostis neiu. Kuid ta hääl kõlas võõralt ning ta käiste süüdi kahin mattis ta hääle. Kiri pidi veel kord küsima, siis alles mõistis ta.

Ta tõusis padjalt ja tähendas silmadega neiu, et ta teda ei puutuks ja laseks ta minna.

„Jää minu juure, samurai, hüüdis neiu

paluvalt, „mis teed sa seal väljal, kus alati sajab vihma?“

Veel kord laskis Kiri end võluda, ja jäi neiu juurde.

Kuid südaööl, kui punane latern täitis kuldakiga kaetud maja punase valgusega, nägi Kiri teist laternat üles kerkivat, see oli kuldne täiskuu.

„Kuis on see võimelik, et siis kui vihma sajab, näen kuldset täiskuud kumavat laterna kõrval,“ küsis Kiri neult.

„Öösel sajab ikka Karasaki kohal,“ sõnas neiu ja kuuvalgus ühines ta näol laterna- valgusega.

„Sul on kahesugune valgus näol nagu valetaksid sa. Ma ei kuule vihma. Tahan näha järve ja kaldaid kuupaistel.“

„Ah, kuule kuis vihma sajab!“ palus neiu. „Jää!“ Ning ta tõstis jälle oma väikesed käed, et teda hoida.

Siis käskis Kiri tal käed käistesse peita ning ütles: „Vaiki!“ Ning umbsest ruumist, astus ta lahtise ukse ette.

„Tahan Karasakisse sõita,“ hüüdis ta sõudjatele.

Paat lendas Karasaki suunas. Kogu Karasaki näis neid ootavat.

Kirjud laternad heljusid mastide küljes, ning pikad ketid värvilisi laternaide kerkis vastu järve mustvast veest.

Kiri imestus kasvas. Siis kutsus ta neiu enda juure.

„Tule ja imetle, kuis Karasaki meid ootab.“

Nõrgalt, vaevalt kuuldavalt kõlas neiu hääl:

„Ah, tule jälle sisse, armsam! Tule minu juurde. See on vihm, mis kuuvalgel läigib. Need on vihmapiskiade ahelad, mis kuuvalgel säravad.“

Siis katkes Kiri kannatus. „Näen oma kahe silmaga. Tunnen enda kahe käega, et õhk on kuiv?“

Siis hüüdis neiu mängijatele.

„Mängige valjemini! Kõigi jumalate nimel palun Teid: mängige valjemini.“

„Missugust laulu nad mängivad? küsis Kiri.

„Nad mängivad vihmalaulu. Andesta! Nad mängivad seda laulu juba nädalaid, et sind unele suigutada, isand. Armsam, tahtsin sind endale hoida. Kogu maal mässas sõda. Ta vältab juba nädalaid. Samuraid kogu maalt tõttasid sõtta. Kui templid seda kuulutasid, peitsin sinu mõõga ja käskisin sind suigutada vihmalauluga. Siis toodi sind kandraamil lootsikusse. Ja mängijad mängisid sulle vihmalaulu ööd ja päevad. Kartsin nii väga, et sa võiksid sõjas surra, kui maale lähed.“

A.-I. „Suomi“

jätkab nüüdsest peale ühenduse pidamist TALLINNA-HELSINGI vahel 3 korda nädalas, väljudes sõidukava kohaselt:

Tallinnast Helsingi ja Helsingist Tallinna,

esmasp. kell 3 hom. esmasp. kell 10 hom.

keskn. kell 9,30 hom. reedel kell 10 hom.

laup. kell 9,30 laup. kell 17 (5 p. 1)

Nädalalõpu-sõidud hinnaalandusega.

Lähemaid teateid annab:

A.-S. Tallinna Laevaühisus,

S. Karja tän. 18, telef. nr. 426—90.

Kõik, kes head tööd tahavad, toovad oma kangad ja villad

Karl Vichmann'i

Riidevärvimise ja villaketramise vabrikusse

P ä r n u s, Jänesselja tänav nr. 7. Telefon nr. 2-45.

Keemiline puhastus.

Kaltsudest villa tegemine.

Hea töö eest on vabrik kaua tuntud. Eksituste ärahoidmiseks palun aadressi tähele panna!

Tartu,
Kalevi t. 45
Telefon 1-22

Tallinna ladu
Venä turg 3.
Telefon 304-49

Nahavabrik

Aktsia selts

„E. M. Usvansky & Pojad“

soovitab oma ladudest Nahka en gros.
Talla-, pinsoli-, kroomtalla-, kroom-
nahka-, pastla- ja syromettnahka,
plett-, portfell-, mööbli-, käekoti-
ja chevrettnahka kõikides värvides.

Jahi- ja kalameeste juhtsääd

ja muud kingsepa tarbed.

Hinnad võistlemata odavad.

Tarvitage

INSULITE
isoleerplaate

seina ja lae katmiseks sooja,

külma ja niiskuse vastu.

A-S. Jörgen Raschou & Ko.,

Tallinn, Vabaduse plats nr. 1.

GLORIA

s u k k

Bemberg-
siidist

on tunnustatud

SIIDISUKAD ELEGANDILE DAAMILE.

Saadaval odava hinnaga moodsates värvides kõigis parimais ärides.

Kuid nüüd näen, et maal jälle rahu valitseb. Sellepärast on ka Karasaki pidu-
tes ja ilutulestikus öösel.

Armsam, nüüd ei tarvitse sul enam sõtta minna. Päästsin sinu ning oma elu. Sest surnud ei suudle enam, seda teevad elavad.

Mis on sinuga, armsam? Pimestab sind kuuvalgus? Jumalate juures, mul ei olnud mürki huultel, kui sind suudlesin. Miks raputad rusikat? Miks tõuseb su juuks kui kassil? Samurái, kas oled mürgitatud. Kas otsivad sinu käed mõõka puusal? Toon ta sulle. Andesta, et peitsin sinu omaduse. Sinu mõök on lakkmajas, seinakapis.“

Kiri nägu säras vosvoriliselt.

„Ulata mulle mu mõök!“ Ta tõttas lakkmajasse. Kuid vaevalt hoidis ta mõõka käes, siis viskus ta põrandale. Nuuksudes ning nuttes surus ta mõõka rinnale, nagu oleks see ta jälleleitud kallike.

Siis tõstis ta pisaratega kaetud silmad, istus ristijalul põrandale, avas siidise kuue, tõmbas lühikese mõõga elevandiluust tupest, ning ütles siis rahulikul häälel, nagu poleks midagi juhtunud:

„Valmistal! Peame suremal!“

Neiu seisis ta kõrval kahvatu kui valge sulg, ta ütles ainult ühe sõna. „Armsam!“

Kuid just see sõna ärritas Kirit. Kas tohib samurái oma mõõgast lahkuda? Kas ei hüüdnud juba nädalaid tagasi isegi suur sõjarong, mis sügaval maa sees peitus, Kirit ja ta mõõka? Maa oleks neelanud ta tulega, kui ta poleks läinud sõtta, sest iga samurái on maa ning tule poeg. Nad mõlemad on teda sünnitanud. Ainult veel ei ole temaga tegemist.

Ainult vee peal võis jaapani samurái sõda vältida. Ainult suigutatud vihmast, kaugel kallastest seal ei kuulnud samurái kõrvad Jaapani maa sõjalaulu.

Kuid on sõjamees lahingust kõrvale hoidnud, siis ei ole ta enam suursugune mees, ta on alandatud, ja peab omas järgmises elus lihtmehena elama, kes rahva hulka kuulub.

Kuid saatus jätab au kaotanud samuráile veel ühe pääsetee. Leidub selleks paras juhuse ja on tal seks küllaldaselt julgust, et tulevases elus lihtsa mehena kangelase surma surra, siis pärib tema hing endise surematuse.

Senini aga peab ta madalalt mõtlema, madalalt tegutsema.

Kiri ütles: „Naine, sinu armastus hävitas kõik mu endise suursugu elu. Kuid sa toimisid suurest armastusest, ja armastus leiab jumalate ees kaitset. Sellepärast loodan, et jumalad on meile armulised ja meid järgmises elus jälle alandusest päästavad.“

Ma ei vihka sind. Pean sind armastama,

sellepeale vaatamata, et sinu tegu meid surma saadab.

Tahan saatusele kaks küsimust esitada, enne kui mõlemad sureme: Teie jumalad, kui suudate nagu juhuse läbi kõik lambid kustutada rahupühal Karasakis, siis tahan teid uskuda, et tulevases elus võimaldate mulle sõjaläbi kangelaseks saada.

Ehk ma küll ei mõista, kuidas see oleks võimalik, sest lihtsa mehena ei või ma ometi sõjameeste seisusesse kuuluda, ega tohi ka mõõka kanda. Kuid jumalad, teile on ja kõik võimalik. Andke mulle märk, midu palusin.“ —

Hetk hiljem ei paistnud Karasaki tuled enam.

Kiri ootas, viimaks ütles ta tüdrukule.

„Mine ja küsi sõudjatelt, miks nad kursi muutsid ja enam Karasaki suunas ei sõida, nagu käskisin. Näed ilutuledega valgustatud kaldad on kadunud, meie ees on kõik pime.“

Tüdruk tahtis minna, kuid peatas ukse juures ning sõnas:

„Isand, näen: vihma sajab. Vihm kustutas Karasaki ilutulestiku.“

Seal küsis Kiri naerdes:

Kas sajab tõesti vihma?“

Tüdruk tõendas.

„Oh samurái, seekord sajab tõesti vihma.“

„See on jumalate vihm. Kuid ma ei kuule seda,“ ütles Kiri ja kuulatas hinge kinni pidades.

Tüdruk istus Kiri kõrvale, ning mõlemad kuulatasid. Aegajalt küsis mees tüdrukult:

„Ma ei kuule enam sahinat, kas vihma enam ei saja.“

Siis varjas naine näo siidiste käistega, ning nuuksus.

Kiri küsis:

„Kas kardad surma?“

„Oh isand, sinuga surra, see oleks ilus.“

Mul on hirm teadmatusse ees. Kas jumalad lasevad meid tulevases elus ühte jääda? Kui kuuleksime vähemalt öövihma Karasaki ko-

— Keemiatööstus —

H. Vichmann

Tallinn, Paldiski m. 20. Telef. 434-64.

Soovitab jällemüüjatele saapakreeme:

„Neva“, „Novus“, „Vau“ ja eriline uudis-
sort „Cirage“ mis iseäranis kõrgeväärtuslik.

Veesaapamääre „Kalamees“.

Metallipuhastuse pulbrit „VOLA“

Küünlaid, jõuluküünlaid j. n. e.

hal, siis oleks see mulle märgiks, et jumalad on minule andestanud ja mind tulevases elus sinuga ühendavad.“ Siis ütles samurai:

— „Kuulen vihma sadavat Karasaki kohal. Usun nüüd, et meie teineteist kohtame ning armastame tulevases elus.“

„Oh, tänu jumalatele, ning tänu ka sinule, et andestasid mulle, samurai. Oh tohiksin ma ise sulle teed sõtta juhutada tulevases elus ning sulle ise mõõga kinkida.“

„Ka selle soovi täidavad meile jumalad,“ kostis Kiri.“

Samurai võttis oma mõõga, surus selle enda kehasse ning tegi harakiri löike põiki läbi soolte.

Tüdruk oli tasakesi üles tõusnud, ta seisis mehe selja taga. Kui see maha langes, kukkus ta pea vastu tüdruku põlve ning langes siis pehmelt põrandale. Tüdruk haaras verest tumedaks muutunud mõõga, ning pistis ta endale südamesse.

Pikkamööda lähenes lootsik Karasakile. Seda kõike mäletas Kiri, noor kalamees, sellejärele, kui ta tüdrukult, kes temaga järvel kõnelema oli hakanud, küsis: „Kes sa oled?“

„Kas tunned mind nüüd?“ küsis hääl pimedusest.

„Tunnen sind. Kuid ära näita ennast. Anna mulle mu mõök! Anna sõda! Olen nüüd vaene kalamees.“

„Heida võrk vette!“ ütles tüdruk.“

„Järves ei ole täna kalu ja ma ei taha ka kauem kalamees olla, nüüd kus ma tean, et kord olin samurai.“

„Heida noot järvel!“ kostis jälle hääl. „Ma ei seleta pimeduses,“ ütles noor kalamees, „mul ei ole tulekivi, et tuld põlema süüdata. Kuidas võiksin ma pimedas noota vette heita!“

„Heida võrk vette ja usalda mind!“ kostis veel kord hääl.

Kaldal seisavad sõdurid, kes töid keisrilt sulle uued rõivad ning sõjariistad. Mine võta, mu poeg! Seal saad ka keisri leiba

süüa. See on leib, mis teeb iga jaapanlase julgeks ning surematuks.“

Kuid siis lähenes kaldale jõudvale paadile Kiri ema. Ta palus Kirid mitte kaldale tulla, ning hüüdis:

„Kiri, põgene, põgene! Sõdurid tahavad sind kaasa võtta! Sõua järvele tagasi! Järv peidab sind nende eest! Kord ennustas mulle vana naine, et sa oled surematu seni kui viibid järvel, kuid sa sured, kui algab sõda ja satud maale.“

„Ära tee oma poega araks, ütles Kiri isa emale. Ning ta tõmbas lootsiku kaldale, lootes, et poeg talle järgib.

Pahaselt haaras noormees võrgu, viskas ta vette ning ütles: „Ma ei taha enam olla kalamees, nüüd kus ma tean, et olin kord samurai.“

„Tõmba nüüd võrk jälle paati! Siis tahan sulle näidata, missugune saab olema su töö tulevikus, samurai,“ kõlas pimedusest.

Kiri haaras võrgunööri, mis sinakalt säras. Kuid ta tundis peagi, et ei suuda nõori paigast liigutada. Tundus, nagu oleks võrk kividega täidetud:

Kiri raputas jõuetumas vihas nõori.

„Seo nõor laeva külge ja sõua edasi,“ käskis hääl. „Nüüd vaata üle öla; see mida sa praegu võrgus näed, on su tulevane töö.“

Kiri nägi, et kogu meri säras kui üks suur leegitsev võrk. Võrgus aga olid sõjameeste laibad, käed, jalad, pead, kahuri- osad, püssitikud, nais nagu oleks võrku koondatud suur, verine lahinguväli.

Kohkunult laskis Kiri aerud vette langetada. Alamast soost kalamehepoja arg veri pääses võimule. Kiri kattis näo kätega. Ta hambad lõgisesid hirmust, ta ei tahtnud midagi enam näha ega kuulda. Ning ärkas alles siis kui kuulis isa häält:

„Kiri mis on juhtunud sinuga? Kus on su võrk? Kus on aerud?“

Nüüd alles toibus Kiri. Ta kõrval teises paadis oli isa õlgkuues. Isa kõrval aga oli veel palju teisi kalameeste paate, kuid ükski meestest ei naernud, nad kõik olid tõsised ja kahvatud. Kalamehed, kes muidu omis lootsikutes nädalate viisi järvel viibisid, tõttasid nüüd kaldale; seal ootasid neid naised, rahutumalt edasi tagasi tippides, igäihel neist väiksem laps seljas, kuna teised karjas nende ümber seisid. Kaldal aga suitsesid veel praegu suured puuriidad, mis selleks põlema süüdatud, et järvel viibivatele kalameestele kaldale tulemiseks märku anda.

Nüüd, kus hommiktuul suitsupilved laiali ajas, nägi Kiri ka rühmades seisvaid väikesekasvulisi jaapani sõdureid euroopa riietuses. Täädid särasid päikese paistel.

Nõudke
üldtuntud **A. Einas'e**

tööstuse saadusi; nagu igatseltsi vorste,
valmistatud esimese sordi materjalist;
sinke, suitsuribisid j. n. e.

Kauplus ja
tööstus **Kollasel tän. 7.**

Telef. 309-29.

23.**VIRU****23.****Karusnahaäri****A. Taub****Kliiniku all.**

Pärale jõudnud IGASUGUSEID KARUSNAHKU
Saadaval kõige suuremas ja paremas
valikus iga hinnalisi kõige odavamatest
kõige kallimateni.

„Kiri, ka sina pead sõtta minema,“ ütles isa. „Täna kuulutas Jaapan Venemaale sõja.“

„Ma ei ole ju samurai! Ma ei taha ka mitte sõtta minna, ütles Kiri. Nägin öösel hirmsaid unenägusid. Kaotasin sellepärast võrgu ning aerud. Ma ei taha sõtta minna, et seal pead kaotada.“

Sinu käest ei küsita, kas tahad või mitte. Sa pead minema! Tänapäeval on samuraid kõik mehed kellel terved luud-liikmed. Sina mu poeg oled õnnelikum kui mina. Meie päevil anti mõõgad ainult samuraid. Meile vaestele kalameestele ei saanud jaapani keiser mõõka.

Kuid Kiri näost hall, värises hirmu ja külma pärast oma õhukeses, sinises linaes kuues. Ta teeskles, et tahab kaldale tulla, kuid nähes, et isa teisale vaatab, haaras kiiresti isa paadist aerud ning sõudis järvele.

„Tahan oma võrku otsida,“ hüüdis ta isale.

Teised nooredmehed naersid ja pilkasid Kiri arga põgenemist nähes.

„Ta tuleb tagasi,“ ütles isa.

„Ta on meie ainuke laps. Ta ei tarvitse minna sõtta,“ nuuksus ema. „Meie ei ole ju samuraid, oleme vaesed kalamehed. Kiri peab järvele jääma, kuni sõdurid on läinud. Järv toidab teda.“

Kiri ei tulnud koju õhtul ega ka järgmisel päeval, ka mitte järgmiste nädalate jooksul.

Mõni kuu hiljem leiti Kiri paat kõrkjatesse peidetult ning arvati et Kiri on kõrkjates varjul, toites ennast vähkide, kalade ning metsparidi poegadega.

Kuid saabus talv, järv külmas kinni, kõrkjad niideti maha, ning kaldaid kattis paks lumekord, Kiri aga jäi kadunuks. Kiri on uppunud, arvasid naabrid. Kuid tema isa tõendas:

„Kiri läks sõtta.“

Ainult ema soovis, et Kiri veel järvel viibiks.

Tuli kevad, sõda kestis edasi, veel ei olnud Port Arthuri kindlus langenud. Kõrkjas kasvas, järv kohises. Kõik mehed viibisid sõjas, sellepärast ei olnud ka kalapaate järvel.

Siimaks ometi lõppes sõda. Paljud kalamehed pöörasid koju tagasi. Kestis kaks aastat, enne kui viimased koju jõudsid.

„Mõned rügemendid on veel Mandshuurias,“ ütles Kiri isa naabritele; „Kiri tuleb ka pea koju.“

Kuid naabrid pilkasid vanameest ta aru poja pärast. Ka ema ei uskunud enam, et Kiri veel elus on.

Ühel päeval ütles ta mehele: „Meie poeg on surnud. Meil ei ole enam poega. Süütan täna öösel väikese küünla Biva järve jumalale toanurgas.“

„Jah, tee seda,“ ütles isa. „Minä ise süütan suure küünla pronksist sõjajumala kuhu ees Karasakis. Jumalad on armulised ja teatavad meile, kas viibib meie poeg taevas kangelaste seas, või järvepõhjas vähkide juures.“

Isa põlvitas sel ööl pronksist sõjajumala kuhu ees Karasakis. Ema aga põlvitas kodus Biva järve jumala kullatud kuhu ees.

Südaööl sadas Karasaki kohal vihma. Isa templis ei saanud paluda. Ka ema kuulatas, kuidas vihmapiisad õliga imbutatud paberist ruutude vastu põrisesid. Sealjuures ta ei kuulnud, et kaks võõrast majja astusid. Suursugune samurai mustas pidurüüs ja tema kaasas olev uhke mustas siidis samurai naine. Nad küsisid kas nad ei võiks seal hetkeks puhata, sest et nad Tokiosse ruttavad, kus homme keiser ja ministrid suuri Port Arthuri kangelasi austavad.

„Ema, ärge laske ennast palves eksitada,“ ütles noor samurai. „Meie puhkame siin ja kuulame, kui Karasaki kohal vihma sajab.“

Vihma sahin uinutas vanainimese. Tema mees jõudes hommikul templist koju, äratas ta.

„Armas naine,“ ütles vana kalamees. „Too

oma uuemad rõivad ning valmista teekonaks. Peame täna veel minema. Nii käs kis sõjajumal.“

„Mina peaksin oma vanul päevil veel teele minema? Jah, kui teaksin, kus mu poeg on, siis tuleksin küll kaasa,“ ütles vana naine.

„Meie poeg on Tokios,“ ütles mees. „Kui mina öösel palvetasin templis, tulid sinna kaks võõrast, üks noor samurai oma naisega. Ma astusin templist välja. Seal tuli samane samurai minu juurde. Kuid ta ei olnud enam mustas. Tal oli sõjajumala kilp, mõök, kiiver ning raudriided, ta osutas mõõgaga Tokio poole ning ütles:

„Isa, sa otsid oma poega! Sa leiad ta Tokiost!“

Hetkeks näis mulle, et see on meie Kiri. Kui aga tahtsin teda lähemalt vaadata, oli ta jäljetult kadunud, ning suur kanepinöör, mis templiukse kohal ripub, et kurje vaime eemale tõrjuda, öötus tuules.“

„Siin minu juures viibis ka üks samurai oma naisega“ ütles vana naine.

„Kuid see ei olnud Kiri. Ta kõneles nii suursuguselt. Ta ei jäänud ka mitte kauaks, ta tahtis ainult veidi puhata. Vististi oli ta oma kandetooli kandjatega ees saanud. Kuid nüüd, kus sa ütled, et samurai Kirile sarnles, näib see ka minule nii. Kuid ta nägu ja käed olid täis arme. Ma ei tunnud temas oma poega.“

„Sa ei ole oma poega iialgi tunnud, kuid Tokios saad sa teda tundma,“ kostis vana kalamees.

Järgmisel hommikul rändasid mõlemad vanakesed Tokiosse.

Linn oli inimestega täidetud. Mõlemal vanakesel hakkas hirm. „Kuidas leiame meie siin Kiri,“ küsisid nad endalt.

Seal lähenes neile rikiavanker, milles üks kõrgem aukandja istus.

„Oh härra,“ ütles kõrgem võimumees, ning kummardas kalamehe ees, „see on tore, et keisri käskjalad Teid nii ruttu siia töid! Kas tulite erarongiga, mis mikaado teie järele saatis?“ Ning nüüd särasid kõikide inimeste näod rõõmust, nähes vana kalameest ning ta naist, kes olid nende suure kangelase Kiri vanemad. Selle kangelase, kes kolmsada tuhat korda oma elu isamaa eest kaalule pannud. Kord kandis ta sületäie dünamiiti kindluse raudse värava ette. Et jaapani vägedele sissepääsu kindlusesse võimaldada, jooksis ta vägede ees kindluse värava ette, viskas seal dünamiidi maha ning trampis sellel jalgadega, nii et raske kindluse värav avanes nagu sardiinotoosi

kaas; kuid Kiri jäi dünamiidi lõhkemisel terveks nagu muna õlgedel.

Viimast korda kõneldi Kirist siis, kui ta ennast vene lootsi riietuses palkas lootsiks vene admiralil laevale, seda juhtides otse udust varjatud jaapani sõjalaevade suurtüki tule ette. Selle laevaga hukkus ka Kiri, ning sellest ajast peale pole teda keegi enam näinud.

Tema sõjariistad, tükid tema sõduriülikonnast ja muud hoiti nüüd alal sõjamuuseumis aukohal.

Nagu kulutuli lagunes Tokios laiali teade, et suure sõjakangelase Kiri vanemad on sinna jõudnud, ning pidustustele ilmuvad. Sõjamuuseumi kohal lehvisid saagiks langenud vaenlase lipud.

Kõige vanem ning tähtsam mees linnas ütles: „Need lipud on teie Kiri võitnud! Teie poega austab jaapani rahvas kui sõjajumalat.“

Nii viisi riigi ja keisri poolt austatult läksid Kiri vanemad jälle koju tagasi. Neile taheti riigi kulul uus maja ehitada, ning isale uus paat kinkida. Kuid mõlemad vanakesed loobusid sellest ning ütlesid: „Paat, bambusest majaseinad ning paberiruu d, mis meie Kirid näinud, neist ei suuda me lahkuda.“

Omnibuse liinid

Viljandi—Suure-Kõpu igal äripäeval.

Viljandist väljasõit 16,30 jõuab kohale 17.30
S.-Kõpust „ 7,30 „ Viljandi 8,30
Hind 1 kr.

Viljandi—Kärstna—Tõrva liin ühendus igapäev.

Väljasõit Viljandist 16,30, Tõrva 18,45
„ Tõrvast 6,30 on Viljandis 8,45
Hind 2 kr. 10 s.

Viljandi—Tarvastu—Pikasilla ühendus igapäev.

Viljandist 16,30 jõuab kohale 18,45
Pikasillalt 6,30 jõuab Viljandi 8,45

Viljandi—Uue-Kariste ühendus iga teisipäev, neljapäev ja laupäev.

Viljandist — 17, jõuab kohale 18,15
Uue-Karist. — 7,30, jõuab Viljandi 8,45

Uue-Kariste—Abja esmasp., kesk., reede.
U.-Karistest 6,30 jõuab kohale 7,15. Abjast 15.

Romney pilt.

„Tervis!“ ütles Rosita. „Tulen Dr. Goldbergi poolt. Kas võiksin kõnelda armulise prouaga?“

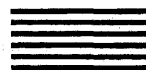
Teenija palus daami sisse astuda. Kõik esikus kõneles majarahva heast maitsest ja sellest, et see maja oli näinud kord paremaid päevi. Ilus tumedavereline naine ilmus esikusse, terves ta isikus oli midagi võluvast, mis Rositale ta enda inetust nii valusalt meelde tuletas. Kuidas ma ennast vihkan, mõtles Rosita ja nägi nüüd alles neid paljuid kortsukesi, mis ilusa daami silmi ümbritsesid ja hoolega puudriga kaetud olid. Kahju, mõtles Rosita, ilma kadeduseta, et niipalju ilu ka kõike hävitava aja eest kaitsitud ei ole.

„Mina olen proua Gärtner, seletas daam. Te tulete pildi pärast. Kas tohin paluda?“ Ta juhatas Rosita suurde saali. „Siin ta on. Ma ei lahkuku tast iialgi, kui ma ei oleks selleks sunnitud.“ „See on väga huvitav pilt. Goldberger ütles mulle juba, et ma

midagi ilusat leian. Olen nimelt nagu meeleto. Korjan Romney pilte, kust ma aga neid leian. Kui elatakse, nagu mina, 20 autotundi lähemast jaamast eemal, siis peab ennast kodus vähemalt iluga ümbritsema.“

Proua Gärtner ulatas sigaretid, Rosita kes seljaga klaveri poole istus, pani alles nüüd tähele, üht päevapilti seinal: „Huvitav ülesvõte — kes see on?“ küsis ta. „See on ühe mehe pilt, kes mulle väga lähedane oli . . . Ilus naine peatus hetkeks, nagu oleks talle vastik võõrale enesest kõnelema. Kuid soov südant kergendada võitis. „Armastasin teda väga, kuid tema kohtles mind toorelt. Ta oli ka lõuna-ameeriklane. Ta viibis aasta tagasi õige kaua aega Berliinis. Veetsime terved päevad ühes. Kui ta naeris, siis särasid ta silmad, nad olid kuldpruunid. Ja ta naeris sageli. Ta oli minu vastu hea, ta hellitas mind. Olin talle nii tänulik. Oh kui õnnelikud meie olime! Ei oleks iialgi uskunud, et see kõik möödub“ . . .

Orba — alumiiniumvärvid.

Keemia vabriku „**ORBA**“ G. m. b. H. Fürth Baieri Orba alumiiniumvärvid kui uus roostekaitse värv lahendab raske küsimuse, kuidas 1000 asja kodus, õuel ehk vabrikus rooste eest kaitsta. Orba alumiiniumvärvid on lühikese aja jooksul Saksamaal suure poolehoiu võitnud. **ORBA** värv on müügil väikestes 50-grammilistes pakkides, mida tarvitatakse ahjutorude, jalgrataste jne. värvimiseks. Suuremates pakides, iseäranis nii väga armastatud 2½-kg. ämbrites ja 25-kg. kannudes on **ORBA**-alumiiniumvärv Saksamaal tööstustes väga lugupeetud ning teda tarvitatakse üldiselt

ROOSTEKAITSEVÄRVINA

tekstiiltööstuses jne. Ka linnaasutistes, nagu elektrijaam, gaasivabrikud tapamajad jne. ning laevadokid, sadamatehased, masinavabrikud, piimaühisused tarvitavad **ORBA** värvi. Värv on kahte sorti: Sort 505 on ilmastikukindel; sort 507 on kuumuskindel.

Teine, mitte vähem huvitav uudis on **Veenus-veepronks**, valmistatud L. AUERBACH'i & Co. Fürthi vabrikus Baieris.

Pronksi tarvitamisel liimivärvide peale tarvitati seni ühendusainena kallihinnalist liimitinktuuri. Uus Auerbach ja Co vabriku **Venuspronks** värv teeb nende tarvitamise üleliigseks, sest et ta ainult veega segatult suurepärase pronksvärvi annab. Siinjuures olgu nimetatud, et Venuse veepronks rohkem kui 30 värvi-varjundis saadaval on.

Katsevärvimist *Orba-alumiinium värviga*, samuti ka *Veenuse veepronksiga* näha näitusel arhitekt R. N a t u s e näiteehitise juures.

Lähemaid teateid saab
ainuesitajalt Eestis

Vilhelm Borchert'i firmalt

Tallinnas, S. Brokusmägi 16, krt. 1. Telef. 435-39. Postkast 44.

Proua Gärtner nuttis. Nüüd kus ta sellest kõneles, ärkas temas valu uue jõuga.

„Ta pidi järsku ära sõitma. Nagu ta ise ütles, ainult mõneks päevaks Londoni, et omi äriasju korraldada, Londonist saatis ta mulle veel ühe kaardi. Ja siis ei kuulnud ma temast enam midagi.“

Kurvalt vaatles ta pilti seinal. „See pilt on ka tema kingitus. Ta oli nii hea, kuid et ta minust lahkuda võis ilma sõna rääkimata, ilma jumalaga jätmata, see on nii haavav, nii alandav. Ta unustas mu nagu vana ajalehe, mis jäetakse lauale kui ta on loetud. Vähemalt kirja oleks ta pidanud saatma mulle selgituseks.“

Toas valitses kaua aega vaikus. Ilus naine ohkas.

Siis kuivatas ta pisarad silmist ja kattis näo puudriga, sest ta ei unustanud ka nüüd, et ta on ilus naine.

Väike inetu Rosita vajus sügavale tugi-tooli. Ta hing oli täis kaastundmust selle ilusa naise vastu, tasakesi ütles ta: „See oli temast muidugi ülekohus, kuid ta armastas teid tõsiselt. Annan teile oma sõna selle peale. Ta lootis ühel päeval jälle tagasi tulla, kuid siis tuli surm.“

Ilusal naisel voolasid uuesti pisarad silmist.

„Kuid kuidas teate teie seda, et ta surnud on? — Tundsitate teda?“ —

„Tundsin väga hästi,“ kostis Rosita. „Ta oli minu mees. Minu nimi on proua Haldenberg.“

Ilus naine kaalus hetkeks, kas ei oleks parem minestusse langeda. Siis aga küsis ta: „Millesse ta suri? — Ja teie usute tõesti, et ta mind ikka armastas?“ —

„Ta rääkis mulle seda ise. Veel viimasel silmapilgul rääis ta. Ta suri südamehaigusesse.“ Rosita tõusis püsti.

Ta pani käe ilusa naise õlale. „Mõistan teid hästi. Ja loodan, et ka teie ei ole pahane, kui mina selle Romney pildi ostan. Ta oli ju algusest peale minule määratud. Minule tahtis ta selle kinkida Euroopa reisilt tülles.“

Proua Gärtner ei kuulnud seda, ta mõtted viibisid veel ikka mujal, sest ta oli ilus, aga mitte tark naine. „Ja teie usute tõesti, et ta mind surmatunnini armastas? — „Kuni surmani,“ ütles Rosita. Järgmisel päeval sõitis Rosita Haldenberg Hamburgi, et jõuda

ELEGANTSSED JALANÕUD

laevale. Seal kohtas ta vastas oma meest, kes jälle Londonist tuli, sest nad pidid ühiselt reisi jätkama.

Teel sadamasse ütles Rosita möödaminnes: „Ostsin endale ühe Romney pildi. Keegi proua Gärtner müüs ta mulle.“

Haldenberg jahmatas. Ta ei teadnud mida vastata. Siis ütles naine: „Sa oled petis: mitte sellepärast, et sa mind petsid, kuid üht naist nii kohelda! — Teda armastada ja siis, kui oled juba temast tüdinud, ta ära visata. Mina püüdsin sinu ülekohut veidi heaks teha. Kinkisin vaesele naisele vähemalt ilusa mälestuse ja ütlesin talle, et oled surnud.“ „Rosita!“ karjus Haldenberg. „Kuidas julgesid seda teha! — Sul ei olnud õigust selleks. Sa ei tea ju, võibolla et ma...“

„Sa ei tee enam midagi, mu armas. Meresõidu ajal on sul aega küllalt järel mõtlemiseks. Sina oled surnud — kas mõisted? — Muidu lasen end lahutada. Kõigi oma maaladega.“

Pakikandja avas autoukse. Rosita kasutas viimast hetke, pilkavaks naeruks.

„Lõpuks nii huvitav kui sellel pildil, mis sa talle kinkisid, ei ole sa amugi enam.“

Ka Rosita oli naine ja pidi enda eest kätte tasuma.

„A.-S. EESTISIID“

PEALADU:

Tallinn, Viru t. 14—1, tel. 447—87.

OSAKONNAD:

Tartu — Aleksandri t. 6, tel. 195.

Narva — Peetri pl. nr. 6.

Petseri — Turu pl. nr. 17.

Viljandi — Lossi t. 19, tel. 30.

Siid ning kunstiid. Mööbliriie.

Riidevärvimisvabrik ja
keemiline pesemiskoda

Tarvitusel ainult parimad
väljavallitud ained.

R. NATUS

Asutatud 1885 a. Viljandis, Tartu tän. 24.
Telefon 59.

värvib kodukoetud kangaid, kantud riideid, tervelt või lahti-
arutatult, kõiksuguseid lõngu jne. Keemiliselt puhastab ja
peseb kõiksuguseid kleite, ülikondi ja palituid, lambanahku,
aknaeesriideid jne.

Tööd võetakse vastu: Tallinnas: Narva mnt 26 — omas laos. S. Pärnu mnt. 33 —
A. Kraani kaupl., Harju tän. 29 — „Heimarbeit“. Tartus: Riia tän. 2 — Ed. Friedrich
juures. Raekoja tän. 16 — omas laos. Pärnus: Jänesevälja tän. 1 — D. Levini
kaupl. Paldisk: L. Räästase juures. Haapsalus: A. Lasy juures. Võrus: S. Songi
juures. Türis: J. Estenthal'i juures. Tapal: V. Gabriel'i juures. Paluujal: Hans
Rist'i juures. Mustlas: J. Lapp'i juures. Karksi-Nuias: Radloff'i juures ja veel
mitmeis teisis aleveis.

Perenaised!

Et teie laudad oleks
kaetud maitsekalt ja
hästi, selleks ei tohi
kunagi puududa teie
laualt meie vorsti suur-
tööstuse saadused.

Müügil Turukaubama-
jas nr. 5 O. KITS-
BERG'i juures, kõi-
kides tarv. üh. „Oma“
ja „Oma-abi“ kaup-
lustes ja üle 300 toi-
duainete kaupluses
Tallinnas. Tartus esi-
tus A. Arbi juures
Jaani tn. 14.

Kauba ostmisel kontrollige kauba plombe,
et saaksite meie kaupa!

Austusega

„KOPLI EKSPORTTAPAMAJA“
juhatus, Tallinnas, tel. 439-12.

Lubjavikki.

Põllulupja — väetiseks.

VÄRSKET-LUPJA

ehitustele müüb ja toimetab kätte
K/t. kontor **Joh. Rütmiik.**

V.-Posti № 1. Tel. 430-42.

Ühelgi laual ei tohiks puududa

J. M. Leesmann'i

kalatööstuse saadused
nagu:

sprotid tomatid,
õli sprotid, à la skumbria
kilud toosides ja ämbridest.
Saada paremates kauplustes.

Tööstus Tallinnas Võrgu t. 27. Telef. 440-43.

J. Paul'i

puuladu

Tallinn Kopli tän. 5.

Telef. 438-94.

on ainukene puu-
ladu Tallinnas, kus
kogu tegevus sün-
nib **katuse all**.
Seetõttu puud ilmas-
tikust rippumatult,
alati kuivad.
Võrrelge meie puu-
hindu ja kvaliteeti!

Perenaised ja poissmehed.

Teie laual ei tohiks puududa kilud si-
ni-valge-must toosides, sest Helene
Tubenthali kilud ja sprotid on head.

KONSERVIVABRIK

HELENE TUBENTHAL

Telef. 455-08.

Tatari 12-2.

Kõrgeväärtuslikku

la Inglise tsingitud kattuseplekki

Inglis tina — ja kõik sordid valget plekki

soovitab

V. Vunder

Suur Patarei 6. Telefon 441-22.

A. S.

„Bassein“

Aia tän. 3.

Kõnetr. 447-68.

Rooma-Vene saunad.

Voolava vee basseiniga.

B. Schocher

Aurujõul riidevärvimise, keemilise
puhastuse, pleekimise, apreteri-
mise ja dekateerimise tööstus.

Tallinn

Vana Viru nr. 13. Tel. 450-84.

Kabaree-dancing-restoraan

„MERIKLUBI“

5. Karja 18.

Sügishooaja avamine.

I-klassi köök kuinaar TREUFELD'i
juhatusel.

Rootsi eine

kl. 11-1/2 3 à 75 senti (erikoka valmistusel).

Lõunad kl 1-6 p. l.

Uudis: külm föönlõige „Brigitta“ igal ajal 1 kr. Hea
taju eest hoolitseb dir. Paul Pina oma uudis- ja tuju-
küllase eeskavaga, mille algus igal öht. kl. 10. Uuesti
kokku seatud suurendatud orkester.

Köök ja teenimine minu isiklikul järelevalvel.

Lootes külastamist, kõige austusega J. TREUMANN.

Pulmadeks, sünnipäevadeks ja pühadeks
sooipitan rikkalikkus valikus kui kohaseid häid kingitusi:

Krupp-Alpakka

lauakatmise tarbeid: nuge, kahvleid, lusi-
kaid ja luksusnõusid.

Kristall-serviisid

nõud, klaasid, karahvinid, tualettnõud ja
serviisid, rikkalikkus valikus iluasju.

Rosenthal

lõuna-, tee- ja kohviserviisid, luksus- ja
ilunõud.

Üürinõud

igasugusteks pidustusteks.

E. V. Jürgens,

Tartus, Vana t. 27. Tel. 788. Asut. 1901.

Suur silmapilk.

Manfred Kyber.

Väikeses puuris istus väike linnuke ja vaatas igatsevail pilkuldel päikesepaistesse. Sinisest kaugusest paistsid sinised mäed. „Nende mägede taga on lõunamaa,“ mõtles väike linnuke. „Olen vaid üks kord oma elus lennanud sinna. Ja siis enam mitte.“

Kauged mäed paistsid talle väga lähedastena. Igatsus surus ta vastu puuri ust.

Nad on nii väga lähedal,“ ütles väike linnuke. „Kui ainult ei oleks seda traatvõret. Kui see uks kordki avaneks — üks ainus kord. Siis tuleks see suur silmapilk ja ma oleksin mõne tiisaloõigiga seal mägede taga.“

Kured venisid pikkades ridades sinna poole. Ohus kostis nende kaeblik kisa — kaeblik ja meelitav. See oli igatsushüüe lõunamaa järgi.

Nad kadusid siniste mägede taha.

Väike linnuke sööstis meeleheitel vastu traatvõret. Aga siis saabus tali ja väike linnuke jäi vaikseks. Liugles laia lund ja sinised mäed muutusid halliks. Teed lõunamaale mattis külm ja udu.

Möödus palju talveid ja palju suvesid. Möödus palju aastaid. Mäed muutusid siniseks ja jälle halliks. Rändlinnud tulid lõunast ja läksid lõunasse. Väike linnuke oma puuris ootas ikka seda suurt silmapilku.

Siis saabus kord selge, päikesepaisteline sügispäev. Puuri uks oli avatud. See oli kogemata unustatud lahti, sest meelega ei tee inimene seda kunagi.

Suur silmapilk oli käes! Väike linnuke värises rõõmust ja ärevusest. Ta hüilis välja aralt ja ettevaatlikult ning lendas lähemale puule. Kõik ta ümber eksitas ja segas teda. Ta ei olnud enam harjunud vabadusega.

Sinises kauguses seisid sinised mäed.

Aga nüüd nad näisid olevat väga kaugel — liig kaugel tiibade jaoks, mis ei olnud

palju aastaid võinud end liigutada kitsas puuris. Kuid ta pidi siiski, sest oli saanud oodatud suur silmapilk.

Väike linnuke võttis kokku kõik oma jõu ja julguse ja lehvitas tiibu. Ta ajas nad laiali, lendamiseks lõunamaale, siniste mägede taha.

Aga ta ei jaksanud kaugemale kui vaevast lähemale oksale. Kas olid ta tiivad kidurdunud neil paljudel aastail, või oli see midagi muud, mis oli temas kidurdunud? Ta ei teadnud seda isegi. Sinised mäed olid kaugel, liig, liig kaugel tema jaoks.

Ta lendles vaiksesti puuri tagasi.

Kured läksid. Läbi sügisõhu kostis nende kaeblik kisa — kaeblik ja meelitav. See oli igatsushüüe lõunamaa järgi.

Nad kadusid siniste mägede taha.

Siis langetas väike linnuke pea ja peitis ta tiiva alla.

Suur silmapilk oli möödas.

Karusnahatööstus **T. Juuso.**

S. Karja t. 2. krt. 6 (teisel korral).

Hinnad mõõdukad.

Töö kiire.

ESIETENDUSKINO

S. Tartu mnt. 4. **MODERN** Kõnetr. 304-68.

Lähemal ajal rida suurfilme.

Näituseks hõlgav eeskava!

Kuulsad ekraani tähed **Liane Haid** ja **Willi Forst** helifilmis

„Arkaadia prints“.

Ettēvalmistusel:

Maailmakuulus tenor **Jan Klepura** ja veetlev **Magda Schneider**.

Jan Klepura teises filmis:

„Ühe öö laul“.

Maitseainete tööstus

„**VAMBOLA**“

Tallinn Toomkuninga 20.

Kõnetraat (2) 16—67.

Äädik mitmesugustes pudelites.

Likööriekstraktid igat seltsi,

Suhkrusiirup, marjatee, kaneel,

pipar jahvatatud, toosides.

Et olla ilus.

Tänu alalisele hoolitsemisele ja ravile on kerge oma ilu ja nooruse ilmet alal hoida ka vanemates aastates. Vaimline ja kehaline ületöötamine on naise ilu suurim vaenlane. Moodsa naise aeg on väga piiratud: igapäevane amet, sport, kodused talitused, seltskondlik elu jne. Peab oskama sellele reageerida ja selle eest hoolitseda, et vähemalt pool tundi puhkust leida iga päev peale aja, mis on pühendatud unele.

Tuleb ette, et teil pärast väsitavat päeva-tööd tuleb minna seltskonda. Et eemaldada väsimuse jälgi, laotage näole üks munakollane segatud mandliõliga. Laske see kuivada ja hoidke seda näol 10—15 min., siis laotage näole mõneks hetkeks kuum kompress, ja selle järele peske nägu 3—4 korda õige külma veega, isegi tükk jääd õhukese pesuriide sees võite näole ja kaelale asetada. Lõpuks vaadake end peeglis, kui värske ja kaunis teie nüüd välja näete.

Et võidelda paksuse, meie iluduse suurima vaenlase vastu, peab õige sageli end kaaluma, et võimalik oleks jälgida kui palju

on kehakaal tõusnud, kuna rasvakiht kuhjub kõige rohkem kõhu ümber. Üks mõjurikas kuid täiesti kahjutu vahend on soojad kompressid. Peale selle on heaks vahendiks kõhumassaash, kuid seda võib tarvitada ainult arsti ehk masseerija soovitusel ja väga ettevaatlikult, et sealjuures seesmisi organeid ei vigastataks.

Sügisel ja talve saabumisel tuleb kõige rohkem muret kanda näovärvi kenaduse eest. Esimestel viludel päevadel muretsege omale rasvasisaldavat kreemi, mis toidab nahka ja hoiab teda külma ja kõva tuule mõju eest. Siinjuures leiame retsepti suurepärasest kreemist, mida tuleb tarvitada igakord väljaminekul enne puudri pealepanemist:

Oliivi õli	125 gr.
Kakao võid	62,50 "
Vaha puhast	32,25 "
Valrat	32,25 "
Bensoë tinkt.	0,25 cgr.
Zinnober	0,50 "

Naljad.

Dr. Sperth kutsutakse öösel kell 2 haige juure, „Olen raskesti haige, tohtri härra,“ kaebab haige. Arst kuulab haige läbi, siis ütleb ta karmilt:

„Kas olete testamendi teinud?“

„Ei, taevapärast, kas asi on siis tõesti nii halb?“

„Laske kohe advokaat ja notar tulla!“

„Tohtri härra, kas usute et . . .“

„Laske oma tütar ja vend tulla.“

„Lõpp on siis lähedal?“

„Kes seda ütleb? Kuid mina ei taha mitte ainukene tola olla, keda Teie öösel une pealt äratasite.“

* * *

Isand Sirbuk armastab tingida. Kord pileti kassa ees seistes nõuab ta piletit Tartu, „3 kr. 75 senti.“ „Ütleme 3 kr. 50 senti!“ „Hind on 3 kr. 75 senti.“ „3 kr. 50 senti, see on minu viimane sõna.“

Palun lahkuda kassa eest ja andke teistele ruumi, siin ei ole kauplemise koht!“

„Mõtlege järele kassapidajal! Ma võin pileti ka teisest jaamast osta.“

* * *

„Kes on kõikide aegade kõige suurem võitja?“ küsis õpetaja. „Don Juan,“ kostis punastades 14-aastane Gerda.

* * *

„Kuidas sa abikaasa äraolekul hakkama said?“ „Väga hästi. Võin nüüd kõiki sokke ülevalt otsast ja alt jalga tõmmata.“

* * *

Mees õngitseb juba paar tundi. Päike kõrvetab. Keegi teine mees seisab seal kõrvalt ja vaatab ka juba paar tundi pealt. Viimaks ütleb ta:

„Kas leidub veel midagi lollimat kui õngitsemine?“ Õngitseja vastab:

„Siiski, pealtvaatamine!“

* * *

Juba mitmendat korda tuleb Liisike pesematult kooli. Õpetajanna saadab vanematele koju kirja. Teisel päeval tuleb isa kooli, vabandab ja töötab, et seda tulevikus enam ei juhtu. Lõpuks ütleb ta: „Küll asi juba paraneb, preilikene. Aga käsi südamele, preili, kas meie endid igapäev peseme?“

Linane riie, niidid
ja lõngad, kalavõr-
gulõngad ja nõõrid.

Kööied. Villa kraa-
simise, ketramise,
riide ja lõnga vär-
vimise vabrikud.

A.-S.

Pärnu Linatööstus

Pärnus, Rääma tän. 38. Telef. 125.

Tööde vastuvõtmine: Tallinn, S. Tartu mnt. 6.

Meie vabrikute töö
headus ülemaaliselt
tuntud.

Pöörake meie vab-
riku esindajate poo-
le igas linnas ja
rahvarikkamates
kohtades.

Kõik, kes tahavad head tööd,

toovad oma linad ja takud ketramiseks

**Esimesele Pärnu lina- ja
takuketramise vabrikule**

Kõnet. 2-37. Chr. Fröhlingi saeveski juures. Asut. 1909.

Heade tööde poolest
on vabrik juba kaua
tuntud. Soovijatele
vahetatakse linade
ja takkude vastu kohe
lõnga.

Kiire ja korralik töö.
Müüakse lina- ja takulõnga.

Narva kalevi manufaktuur

Endine parun A. L. STIEGLITZI kalevivabrik, asutatud 1847 aastal.

B7601

Suures välikus: daamide ja härrade moodsaid palitu- ja ülikonnariideid, kaitsevaelaste mantli- ja ülikonnariideid ja koolilaste palitu- ja ülikonnariideid.

Ladu en gros: Tallinn, Jaani tänav 11, ———

————— Kõnetraat: 446-38 ja 446-36.

Kauplus Narvas Kalevivabriku juures avatud äripäevadel kella 9—5 ja laupäevadel kella 9—4. Kõnetraat 26.

KINNITUS - AKTSIASELTS

Eesti Lloyd

asutatud 1919. a.

Juhatus Tallinnas, Pikk tn. 11, omas majas,
telefonid № № 430 - 08 ja 448 - 94.

Toimetab:

elu=,

tule= ja teisi kindlustusi.

Seltsi poolt on seni välja makstud kahjutasusid

Kr. 2.312.600.—

— see on parim tõendus kindlustamise määratud tähtsusest. Edasikindlustus kapitalirikastes välismaa selt-sides. Õiglane ja kiire kahjude reguleerimine.

Esindajad kõigis linnades
ja maakohdades.

Hind 25 senti